

Évforduló

2022. április 25.

Mária:

Eljött számunkra, most nem a Golgota, hanem az évforduló ünnepe. elindulunk közösen, együtt Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, hisz Ő is most szeretettel vár bennünket, ölelésre tárja karjait, hogy a fénysugár szeretete áradjon reánk, ahogy a hajnal fényében adta, hogy az Élet erősebb lett a halálnál, és az Új Élet reményét adta számunkra, és ebben az Új Élet reményében indulunk el a mai napon is erre a csodálatos, örömteli útra.

Ennek reményében kérem atyától az áldást.

Az atya:

Az Úr legyen veled!

Mária:

És a te lelkeddel.

Az atya:

Áldjon meg téged a Mindenható Isten.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A jelen lévő testvérek:

Ámen.

Mária:

Most is menjünk együtt. Jó?

Eljött számunkra az örömnapp az évfordulóban, amikor megpróbálunk arra emlékezni, hogy Jó Jézus Krisztus Urunk huszonkilenc éve ezen a napon, huszonötödikén, öt óra huszonötökor kiválasztott, mondhatom én is azt, hogy a nép sokaságából, ahogy Őt követték az emberek, mi is jelen voltunk egy helyen Bátmonostoron. És az Úr Jézus ott megadta számomra ezt a csodálatos kegyelmet a kiválasztásban, hogy Hozzá tartozzam, kövessem Őt, és fogadjam el azon tanításokat, amelyet nemcsak nekem, hanem felebarát-testvéreinek is küld e tanításokból, hogy erőt merítve, megerősödve tudjunk élni és haladni a mindennapi élet-útpályánkon, hogy felismerjük, mi a küldetésünk a követésünkben.

És így járunk ezen a meghívott úton Jó Jézus Krisztus Urunkkal, hisz Ő a Nagy Igazi Pásztor, mi vagyunk a bárányok, akik a nyájhoz tartoznak. Ismerjük Jézus szavát, és ezért szeretnénk Hozzája tartozni, és követni Őt.

S ennek reményében a mai napon is elindulunk Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, aki ölelésre tárta karjait, és így várja mindazokat, akik jelen vagyunk, akik szeretnénk átélni ezt az évforduló-ünnepséget, hogy részesülhessünk a jelen kegyelméből, amellyel a mai nap ajándékoz meg bennünket.

Ennek reményében most köszöntjük elsőként Jó Jézus Krisztus Urunkat, és az után tudunk átmenni.

„Uram, Jézus, köszöntünk most Téged”.¹

Valóban, mikor ez az ének íródott, valóban kevesen voltunk ott akkoriban, a kezdetekben. Most, a mai napban mondhatjuk, azért kicsit többen vagyunk, mint akkor, de Jó Jézus Krisztus Urunk megvédte ezt a Közösséget, meghagyta, hisz Ő választotta ki hozzánk, és hívta meg ide hozzánk a testvéreket, és akiknek nyitott volt a szívük, és a bensőben hallották az Ő hívását, azok mind-mind elzarándokoltak e helyre, hogy szeretetben, örömben, békében együtt vegyünk részt az engeszteléseken, a szentmise-áldozatokon, és fogadjuk el az Ő tanítását, amellyel hozzánk fordult, amellyel megpróbál minket megerősíteni, és megadni mindazt, amire vágyakozunk, amire szükségünk van.

De így a mai nap emlékezzünk meg arról a sok-sok testvérünkről, akik szintén meghallották szívükben a hívást, és a kezdetektől itt voltak velünk, közöttünk, de most már ők fent, Jó Jézus Krisztus Urunknál vannak, az Örök Hazában, és onnan tekintenek, reménykedünk, a mai nap le, ide, reánk, és lehet, hogy velünk együtt örülnek, énekelnek, hogy eljött számunkra ez a huszonkilencedik esztendő, amelyben Ő tanított, Ő vezetett, Ő adta fénylő sugarának áldását, amellyel összekötötte ezt a Közösséget, és ez a Közösség a mai nap is jelen van. És bízunk és reménykedünk, hogy megmaradhatunk továbbra is.

És ennek reményében akkor közösen elindulunk Jó Jézus Krisztus Urunkhoz át a sátorba, ahol vár már bennünket.

„Indulj...”²

Ma egy kicsit nehezen jöttünk át, mert nem értették a testvérek a testvérek, hogy ezen az egy napon én vagyok utolsó, aki bejövök. Csak mondom, hogy mindenki csak várt. Hát, mondom, gyertek már befele, mert addig én se tudok bemenni.

Ez épp olyan volt, mint az egyik Golgotán, mikor még csak a sátorunknak ez az első része volt, és itt volt egy ilyen kis beugró. A pár testvér, aki itt van, a kezdettől, tudja. És nagyon-nagyon sokan voltak, és előttem... Hát nem bírtam bejönni, hogy kezdjem a Golgotát. És az atya, aki itt volt –

¹ Mária elkezd az éneket, a jelenlévők bekapcsolódnak, és közösen elénekelik az éneket („Sükösdí énekek éneke”, 15. ének).

² Mária kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik az „Indulj az úton...” kezdetű éneket.

többen voltak itt, de az egyik atya, az jó magas volt, és így a vállam fölött így átnyúlt neki, és mondta, hogy engedjen be.

Azt mondja:

– Magát beengedem, de őt nem!

Mert át voltam öltözve már Golgotára.

Erre azt mondja neki az atya:

– Hát, ha nem engedi be a Marikát, akkor máma még addig nem lesz Golgota.

Rám néz:

– Jaj!

Elnézést kérve úgy szétröppentek előtte.

Tehát ez is a mai naphoz hozzá tartozik, hogy elmondjam emlékként. Úgy látszik, valamiért ezt most megkaptam, hogy nehezen jöttünk befele.

Néztem, hogy mindenki elfoglalta-e a segítőkben a helyet.

A család.

Mamáék merre vannak?

Jól van. Hát most, ha oda mentek.

Mert a család szokott itt lenni meg a segítők. Mindig mondtam.

Hát, ha ott akarnak maradni, akkor hagyjad.

Ott akarnak, akkor hagyjad. Jó.

Akkor van még itt, aki ide jön, és akkor...

Na!

Akkor bejött most már mindenki? Van még kint valaki?

Nem. Jó.

Jó. Itt van, aki akart, az bejött. Akkor én is letérdelek, és akkor elkezdjük a mai napon az ünnepünket. Jó?

Uram, Jézusom! Eljött számunkra ma ez az örömnép, amelyre megjelentünk, hogy részt vegyünk ezen az ünnepen, amelyen Te, hogy ma mit fogsz számunkra nyújtani, azt még most nem tudom. A testvéreim is nyitott szívvel, árgus szemekkel majd fognak figyelni, hogy mikor, hogyan és mi lesz, amivel visszaemlékezel, vagy éppen ami által megszólítasz valakit.

Bízunk és reménykedünk, hogy a mai nap is megadod azon kegyelmedet, ami megerősít bennünket szívünkben, lelkünkben, és jobban megérthessük ennek a Sükösdnek a varázsát, kegyelmét és szeretetét, azt a szeretetet és azt a kegyelmet, amelyet Te adtad nekünk, ami által Te neveltél bennünket. Hisz sokan azt mondják, hogy csak engem neveltél, de valahol én úgy érzem, hogy a Közösségünket is neveltéd, hisz megadtad számunkra mindig mindazt, hogy hogyan és miképpen váljunk eggyé, hogyan fogadjuk el a felebarátokat, hogyan tudjunk egymásért és egymással imádkozni, hogy érezzük a Te szeretetedet és a Te kegyelmedet, amely felénk árad, ami betöltheti szívünket, lelkünket, és ami ez által működhet rajtunk és bennünk.

Jelen vagyok a nép sokaságában, s valaki, mint aki meglök. Hátra tekintek, és csak a Papa áll mellettem. Megkérdem tőle, hogy:

– Valamit akar tőlem? Miért lökött meg?

Ő rám néz:

– Én nem nyúltam hozzád. Miért bántanálak?

Ismételten meglök valaki. Megint így oldalra nézve, hátra, s megkérdem ismételten Papától:

– Mit akar tőlem?

– Mondom neked: én nem nyúltam hozzád.

Akkor nem tudom, mi ez.

Még egyszer, szinte úgy, hogy kiesek az emberek közül. S akkor megkérdem tőlem a jelenlévők, hogy akarok valamit szólni, beszélni?

– Nem tudom.

S ekkor jön a bensőmből, hogy:

– Megköszönöm Jézusnak, hogy elfogadta imámat, és segít rajtam.

Ez a tanúságtétel, amelyet meg kellett vallanom, nagyon nehezen ment a nép előtt. De hogy miért kellett elmondanom, azt nem tudom.

Beálltam én is a gyógyító kenetre. Majdan eldőltem.

Valami jön felém. De szinte félek tőle. S egyre közelebb és közelebb, s akkor látom a gömböt a szivárvány színeiben. S akkor a félelmem kezd egy kicsit elmenni. Nézem, ahogy forog előttem. Majd kialakul benne egy száj, és ahogy mozog, hang jön felém.

– Ne félj, mert gyógyulást nyertél, és megszabadultál bűneidtől.

De miért mondja ezt nekem?

S ki az, aki beszél hozzám?

De nem látom.

De olyan nyugalom, olyan béke, olyan szeretet ölelt át! S olyan jól érzem magam. Már nem is félek, nem kell sírnom.

Majd utána érzem, hogy rángatnak, s messziről hallom a hangot:

– Meddig akarsz még ott feküdni? Kelj már föl, mert itt hagyunk!

Ismételten szólnak:

– Kelj már föl! Mindenki a buszban van. Itt hagyunk!

Páran térdelnek körülöttem, és nem tudják, mi történik. Majd hallom, ahogy kiabálnak a szervező felé, hogy:

– Lonci! Lonci! Gyere, hisz valami történt Marival. Lonci!

Erre oda jön, végigmért, ahogy látom az arcát a meglepetésében:

– Hát én nem tudok hozzászólni, mert mennem kell, mert a többiek mennek el.

Ezzel elment.

Majdan elküldik a gyermekeimet, és azok sírva könyörögnek:

– Anyu, kelj fel, mert itt hagynak bennünket. Anyu, mi van veled? Kelj már fel!

Hallom őket messziről.

És már egyre közelebb és közelebb jönnek a hangok. A fény a gömbbel már elment, eltávozott, már nem látom.

Majdan felülök, végignézek.

– Anyu, felkeltél már? Felébredtél?

– Igen, felkeltem.

Kérdezik, hogy:

– Láttál valamit? Hallottál valamit? Mert beszéltél.

– Most nem tudom elmondani.

De nincs erőm még felkelni. Olyan jól érzem még én itt magam.

Majd nagy nehezen felkelek, és elindulok a gyermekeimmel és e pár testvérral vagy emberrel, hogy mi is oda mehessünk a buszhoz, ahol már türelmetlenül vártak. És mikor beszálltam, nekem támadtak: Mit képzelek magamról? Már mindenki elment. Mit heverészttem ott azon a fűvön?

De akkor nem tudok szólni, mert csak a sírás erőltet. Amit átéltem, nem tudom elmondani.

Jézus Krisztus Urunk:

Most a visszaemlékezésben, e második sorban kérem a testvért, aki jelen volt a buszon, mondja el, hogy támadtak Máriára.

A testvér:

Én is ott voltam a buszon, és valóban nagyon háborogtak ott az emberek. De többek között én is ideges voltam, mert ugye csirkéztem, és a csirkéknek kellett volna már etetni, itatni adni, és csak vártunk, és álltunk. És tényleg nem tudtuk, hogy miért. És én ennyit tudok, hogy valóban ott háborogtak a buszon a népek.

Jézus Krisztus Urunk:

És Mária testvér sírt. Nem tudta veletek megosztani, amit átélt, aminek most örömmel vagytok jelen tanúi. Ugye?

Majd haza értek erről az útról. Ekkor elmondja férjének is, mert ugye, ő nem volt jelen, hogy valami történt a Marival. Így kezdte a család meg a gyermekek.

– Az anyu feküdt a fűben sokáig.

– S ezért voltatok olyan sokáig ott?

Mária:

Majd elmondják neki. Azután én is elmondom, hogy:

– Szólt hozzám egy hang a szivárvány színeiben lévő golyóból, gömbből – mindegy, hogyan nevezed.

Rám néz, s azt mondja:

– Pont veled beszélgetnek?! Pont te kellettél nekik?!

– Nem tudom, miért történt, de hidd el, nem találtam ki, amit elmondok neked.

Majdan a szomszédasszony is ugye jön. Mert ő nem tudott eljönni, s azt mondta:

– Már harmadszor jöttem át megnézni benneteket, hogy haza jöttök-e.

És csak dudorássza magában az éneket. Majd bejön, és mindjárt mondják neki, hogy:

– Valami történt a Marival. Hallott hangot, meg valamit látott.

– Én is biztos ezért voltam ennyire, nem is tudom, hogy mit mondjak, ideges? Vagy mi. Úgy vártalak már benneteket. Már harmadszor vagyok itt nálatok. És azt mondták, hogy nem jöttetek, nem jöttetek. És most látom, már itthon vagytok. Miért? Mi volt ott? Mi történt ott?

S akkor próbáljuk elmondani neki. Azt mondja:

– Én nem tudom, de nekem végig, ahogy ti elmentetek, csak ez az ének és ez az ének jött nekem, amit énekelnem kellett. Még most is, ahogy ide jöttem hozzátok, hogy: „*Vezetsz Uram, vezetsz*”. Valamiért, hogy én nem mehettem el, lélekben voltam veletek az énekkel együtt. És így próbáltam átélni, hogy én is ott vagyok veletek.

Másnap kérdezik:

– Hallottál valamit? Láttál valamit?

– Nem. Nem láttam, nem hallottam semmit.

– Akkor valójában ez mi, hogy most semmit nem látsz, meg nem hallasz?

Majd a következő napon megint megkérdezik:

– Láttál valamit? Hallottál valamit?

– Nem. Nem, semmit nem.

– De nem tudom elmondani, mit érzek. Valami van bennem, de nem tudom azt elmondani nektek, hogy mi az, ami bennem van.

Majd, a harmadik napon, nem kérdeztek semmit, már majdnem úgy néz ki, mint aki feledésbe merül, hisz se tegnap, se tegnapelőtt semmi nem történt, akkor már lehet, hogy beképzelttem magamnak. S utána, mikor senki nem gondol rája, csak azt vették észre, hogy ima közben eldőlt.

– Szóljunk egy-két embernek, jöjjön, a szomszédba, hogy itt legyenek, hátha kap valamit, hátha lát valamit.

Ismét jön felém a fény, a fényben a gömb, a szivárvány színeit tükrözik, s ekkor megint kialakul benne a száj, majd elkezd mozogni, és hang jön felém.

Megint béke, nyugalom és szeretet tölt el.

S ekkor megkérdezik:

– Láttál valamit? Hallottál valamit?

S elmondom ismételten:

– Igen, jött a fény, a fényben a gömb a szivárvány színeiben, és ismét megjelent benne a száj, amely elkezdett mozogni, és abból hang jött felém, és azt mondta: Béke és szeretet legyen bennünk, ne a harag és a gyűlölet, mert szinte a földön tombol a gyűlölet. De hogy ezt kinek kell elmondani, azt nem tudom. Azt mondta, hogy mondjam el. Hát ti kérdezitek tőlem, én

elmondom nektek, hogy ma csak ennyit láttam, és ennyit hallottam. Köszönöm, hogy meghallgattatok.

Tudom, hogy nehéz elfogadni, hisz én sem értem, mi történik velem. Mikor ott vagyok, akkor mintha semmivel nem kellene törődnöm, nem érzékelek itt kint semmit, valami más, ami ott van. És mikor itt vagyok veletek, és reátok nézek, és látom, hogy kételkedtek, akkor sírás erőltet, és nem tudom, hogy merjek-e elöttetek sírni.

De nem magamtól mondom, ezt mondja nekem valaki. De nem tudom, hogy ki az. Nem tudom, hogy ki az.

Megint telnek a napok, és nem történik semmi.

– Nem szólt senki hozzád semmit? Nem is láttál semmit?

– Nem. Nem tudom, hogy ki az. Nem tudom, hogy miért szól felém és hozzám.

De ekkor már a faluban is elkezdtek rólam beszélni. Volt olyan is, aki azt mondta:

– Á, nem normális az! Pont vele beszélgetne valaki főnről?!

Ekkor már eltelik szinte egy hónap, akkor valahogy megerősödtem, és vettem a bátorságot, hogy ha megjelenik ismét előttem ez a fény és ez a gömb, megkérdezem: ki az, aki szól hozzám? S miért pont nekem szól?

Minden nap ez van bennem, hogy megkérdezzem majd, ki az, aki szól hozzám.

Majd ismét eljön ez a nap. Jön a fény, jön a gömb a szivárvány színeiben, majd kialakul a száj, s elkezd mozogni, és jön felém a hang. S ekkor, mikor a hang elhallgatott, így szóltam:

– Ki vagy, aki szólsz hozzám? És miért pont engem választottál?

Most már nem annyira félek, most már meg merem kérdezni. Ekkor a fény és a gömb elkezd eltávolodni tőlem, mert azt látom, hogy messze van, és nem tudom, ki szól hozzám. S egyszer ismét felém jön a fény, és ahogy a fény jön, mintha valaki benne lenne, és mozogna, mintha járna. De oly erős a fény!

– Bocsáss meg nekem, hogy kérdeztem, hogy ki szól hozzám! Annyiszor kérdezték, és nem tudtam megmondani. S már azt hittem én is, tán beképzelem. Köszönöm, köszönöm!

Majd, mikor ismét jelen vagyok az emberek előtt, és már fel tudok ülni, így szóltam:

– Most már tudom, hogy ki szól hozzám.

S várják, kérdezik, hogy mondjam el, hogy ki szólt hozzám. S ekkor elmondom, hogy:

– Az Úr Jézus. Olyan szép volt, ahogy megjelent előttem a fényben, és kilépett a fényből elélem! A hangja, az annyira megnyugtató, szeretet jött felém belőle. S azt mondta, ne féljek, ne sírjak, Ő az, Ő választott engem. De hogy miért, azt még nem tudom. De nehéz most megnyugodnom.

S kérdezik tőlem:

– És milyen volt?

Próbálom elmondani nekik, hogy:

– Nagyon erős volt a fény, de amikor abból a fényből így kicsit kilépett, akkor fehér ruhában volt, de nagyon erősen fénylett az a fehér ruha is. A dereka, az meg volt kötve ilyen sárgás, aranyos övvel. A haja, az ugyanúgy a vállára ráesett teljesen, hullámok voltak benne, közepütt elválasztva. A szeme, azt nem tudom annyira megmondani, mert olyan erős a fény, ahogy próbáltam volna belenézni. Sötétebb. De hogy barna-e, vagy már inkább sötétebb, azt nem tudom megmondani. De inkább olyan barnásnak tudom mondani. A lábán nem volt semmi, mezítláb volt. A magassága? Az olyan, mit tudom én, 180-185 centi. De nem tudom pontosan behatározni. De ahogy így Feléje, fölfelé néztem, ezt tudom elmondani. És azt mondta utána még egyszer, hogy ne féljek, Ő választott, mert szüksége van rám, hogy majd tanítson, és majd a tanításokat át kell adnom azoknak, akik meghallgatnak. De hogy kik lesznek azok, azt nem tudom. És akkor még elmondta, hogy jelen lesz számomra a gyógyító kenet, amelyre én is megjelentem, „mert vágyakoztál a gyógyulásodra, hisz mindig azt kérted az imáidban, de nem Felém és Hozzám, hanem az Édesanyám felé”. Hogy csak annyit kapjak a gyógyulásomban, hogy a gyermekeimet fel tudjam nevelni a betegségem miatt.

Hisz sokat voltam távol tőlük a kórházban. Volt, mikor nem ismertek meg, mikor haza jöttem. S mindig ezért és ezért imádkoztam, hogy annyi segítséget kapjak a gyógyulásomban, hogy fel tudjam nevelni a gyermekeket.

– S azt mondta, hogy most már majd Hozzája fogok mindig imádkozni. És akik majd meghallgatnak meg eljönnek, mert „majd nemsokára többen és többen lesztek, és akkor imádkoznotok kell”, és elfogadni a tanításokat, amelyeket nekem ad, és én át kell, hogy adjam, akik majd itt megjelennek.

De nem tudtam, hogy hogyan és miképpen kell ezzel együtt élni. Voltak, akik elfogadták, és szinte minden nap eljöttek, hogy itt legyenek, hogy velem legyenek, hogy segítsenek, hogy ne féljek, ne sírjak, ne törődjek azokkal, akik csúfolnak, akik gúnyolnak. Mert van, aki gúnyol, van, aki csúfol, és van, aki elfogadta, hogy ott tényleg valami történt velem, láttam valakit, hogy szólt hozzám valaki.

Jézus Krisztus Urunk:

S akkor szintén többen és többen jöttetek, még nem volt jelen számotokra ez a hely, ahol most jelen vagytok, csak itt előtte jelen volt a kő meg a fű, amelyen részt vettetek. S akkor ugye a kezdetekről beszélve, emlékezzetek, zene szólt, azt hallgattátok elejében, majdan rávezettelek benneteket, hogy a zene nagyon szép, felemelő, de a zene mellett imádkozni is kell. S akkor kezdtétek el a Szentolvasó imákat imádkozni, jelen lenni, és énekelni. És egyre többen és többen jöttetek.

Most a kezdetekből kérek, a jelen lévő testvérek, hisz már nem sokan vagytok, akik ma jelen vagytok e hosszú évek után, hogy mondjatok el néhány gondolatot, hogy éltétek meg a jelenléteteket.

Egy zárándoktestvér:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy – nem biztos ugye, hogy nekem kellene mondani ezt, vagy szólnom talán, de pont délelőtt a Gyurival ezen, úgy mondom, hogy szomorkodtunk, hogy milyen sok testvér, akiknek olyan sok mindent köszönhetünk, és persze Marikán kívül, a tanításokban, mert mi nem tudtunk sem énekelni, sem imádkozni. Amikor a Marika előhozott egy gondolatot, hogy valami Mária-féle kéne, s akkor a Reile Marika, Pacsirtánk máris énekelte, Etuskánk szintúgy. És ők meg a szomszéd, Julis néni. És most itt a neveket mondom, mert nincsenek köztünk, és így sokan ismerik, utóbb már, mikor ide jöttek. Ők tanítottak bennünket a Szentolvasó imára, hogy miket mondjunk, vagy hogy mondjuk. És az a nagy öröm és az, amit a Marika is a kezdeti mondatokban mondott, hogy a béke érzése, ezt ugye mi akkor még nem tudtuk, csak azt, hogy mennyire jó itt lenni. Hisz jöttünk minden nap, majdhogynem, azt hiszem, de még vasárnap is.

Most nem tudom, ez a pár gondolat elég-e, Uram, Jézusom?

Jézus Krisztus Urunk:

Majdan megkapta kiválasztott Mária testvéretek a gyógyító kenet-imának jelenlétét, ajándékát. És ekkor a hír még jobban ugye elterjedt, és próbáljatok visszaemlékezni, hogy hányan és hányan voltatok akkor itt. Mert mindenki a csodában azt várta, hogy a Takácsék udvarán meggyógyulunk. De hogy a meggyógyuláshoz meg kell szívünket, át kell adni önmagunkat, és valahol egy kis hitnek is lenni kell bennetek, és kérni a kegyelmet, az néha nem volt jelen. „Csak jövünk beállni” – ugye így mondtátok? Emlékeztek?

„Beállunk a sorba, majd eldőlnünk.” „Beállunk a sorba, és majd eldőlnünk, és valamikor gyógyulunk.” Hisz néha ez ment bennetek, rajtatok.

Most csak az a néhány tudja még ezt a kezdeteket elmondani, akik akkor itt voltak.

De vannak olyanok, akik később kerültek ide, de még akkor is ugye jelen volt azért, hogy kaphattátok a gyógyító kegyelmet, és részesülhettetek belőle. És többen és többen azt mondtátok: „Olyan volt, mintha áram rázott volna meg.” A másik azt mondja: „Nem tudom, de nagyon jó érzés.” Mindenki másképp élte meg a gyógyító kegyelmének jelenlétét, ajándékát és szeretetét.

De ez mellett ugye jelen volt számotokra a nyelvek adománya. Az a nyelvek adománya, amelyekből szintén már kevesen vagytok jelen, akik ezt megtapasztalhattátok, akik ezt átélhettétek, és akik még mindig, ha nem is oly sokat, de egy pár mondatban tudtok szólni és beszélni a nyelvek adománya ajándékának jelenlétében.

Most egy ilyen testvért hívok és várok, aki elmondja, hogy hogyan élhette meg kiválasztott Mária testvér mellett a nyelvek adományát, amelynek részesévé vált, és örült, hogy ő ebben a kegyelemben megkaphatta az ajándékot.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy részese lehettem ennek a csodálatos dolognak, amit akkor megélhettem, amikor éppen itt ebben az udvarban volt a gyógyító kenet átadása, és én is sorba kerültem, és mellette még a nyelvek adományát is megkaptam. S furcsa érzés volt, mert mai napig is érzem, tudom, és hogy ha ez úgy a gondolatomban van, akkor is betölt a szeretettel, betölt minden porcikámat, ha mondhatom így. Csak hálás szívvel tudom megköszönni. Ez egy csodálatos érzés. És ez egy nagyon jó érzés átélni, Uram, hogy beszéltem róla.

Jézus Krisztus Urunk:

Egy szót vagy kettőt mondjál el a testvéreknek, amit kaptál.

A zarándoktestvér:

Köszönöm, Uram!

Jézus Krisztus Urunk:

Többen voltak akkor jelen, de már, ahogy mondottátok az előbb is, és ahogy kiválasztott testvéretek is mondta, mielőtt átjött ide, e helyre, hogy emlékezzünk meg ugye azokról, akik már nincsenek közöttünk, de reménykedjünk, hogy fentről figyelnek bennünket, és hogy most fentről ők is veletek együtt örülnek.

Igen, ide tartozunk. Itt kaptuk meg a kegyelmeket, itt erősödünk meg a hitünkben, itt tanultunk meg imádkozni, és itt kaptuk azt a szeretetet, amelyet utána mi is átadhattunk nemcsak a családtagjainknak, hanem mindazoknak, akiknek szükség van a szeretetre, de még talán nem érzi a szívében és a lelkében, hogy ő vágyakozik a szeretetre, csak úgy érzi, hogy valami hiányzik belőle, de ezt a hiányt szeretné kitölteni, ezt az űrt betölteni a szeretettel, a kegyelemmel, az ajándékkal, amely ugye jelen van, csak fel kell ismerni, tudnunk kell elfogadni, részesülni belőle, ebből az ajándékából, amely felétek áradt.

Majdan ugye jöttek számotokra a tanítások is, amelyeket kiválasztott testvér által, Mária lévén adtam felétek. Sokszor és sokszor éjszaka tanult. Ő ugyan aludt a testben, de a lélek, az figyelt a tanításra, és a tanításban ő is elmondotta a tanítást, amelyet megkaphatott, és ezt, hogy legközelebb nektek elmondhassa. Ekkor a családtagok örömmel voltak jelen, körbeülve, térdelve, némely szomszédot is áthívták:

– Tanul a Mari! Mi is legyünk ott, mi is megtanuljuk előre.

Ugye, Mama?

Hogy mondtad?

– Megjegyeztem az ötöt, holnap elmondom.

És utána mi történt? Mondd csak el!

A Mama, Mária anyósa:

Elfelejtettem mindent. Másnap nem tudtam elmondani, mert az Úr nem akarta. Ötfélét mondott. Annyira tisztán látszódott azok a szavak. De már másnapra...

Persze, mert az Úr akkor akarta előadni, amikor mindenki itt van majd. Ez volt. Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Voltak testvérek, akik igyekeztek, hogy „most én ezt elmondom”. De Én, Jézus Krisztus Uratok azért, hogy ők jelen voltak, mikor Mária, kiválasztott testvér tanult, az nem azt jelentette, hogy nekik kell átadni. Majd Én Mária testvéremet oda állítom, és majd ő átadja felétek, amikor Én látom rajta és benne, hogy most el tudja mondani, át tudja felétek adni a kezdetekben a tanítást.

Hisz még a kezdeteknél vagyunk ugye, amikor kiválasztott testvér nem tudott beszélni. Megtanulta ugyan, amire tanítottam, de mindig azt mondta, hogy:

– Én ezt nem tudom elmondani. Én nem tudok az emberek előtt beszélni. Félek is beszélni előttük. De hogy is mondjam el?

Majdan ugye a testvér azt mondja:

– Majd én elmondom. Én nem félek senkitől. Mondd el nekem, majd én továbbadom a többieknek.

Ugye, testvér, te meg vállaltad, hogy elmondod a többieknek mindazt, amit Mária testvér kellett volna, hogy elmondjon, és akkor te vállaltad, hogy majd te kiállsz, és köszöntöd a testvéreket, és elmondod számukra e Sükösd jelentőségét.

Akkor most is állj fel, és mondd el a Sükösd jelentőségét, ahogy a kezdetekben.

A zarándoktestvér:

Drága, Imádott Jézusom! Nagyon köszönöm, hogy újra visszaemlékezhetek erre a csodára, amit átélhettünk itt a jó testvérekkel, valóban. Én utazásszervező voltam, nekem nem volt újdonság, hogy beszélni kell, mert jó is a beszélőkém. És a Marikám mondta, hogy ő nem mer, Jani bácsi is azt mondta: „Á, Mari, az biztos, hogy nem mer szólni!, Marika is mondta, hogy: „Én még nem merek.” És akkor mondtam: Mondom én, drága Marikám, csak te mondd el, hogy mit mondjak. Én voltam a szócső, a tolmács, és akkor én előadtam.

Meg a másik dolog ugye az volt, hogy itt buszok jöttek. Ide nemcsak öt-hat ember jött – különjáratos buszok jöttek. És ugye szegények bejöttek, aki

először volt, az udvarra, nem volt, aki fogadja. És akkor én lettem a fogadóbizottság. És én olyan örömmel fogadtam a drága testvéreimet, mert akkor már én is itt lettem a voksomat, hogy én jó helyen vagyok, mert bizony sok ember, hiába akarjuk tagadni, nagyon sok emberben megfordult az, hogy: „Biztos, jó helyen vagyunk? Biztos jó helyen?”

Józsikám is, szegénykém, azt mondja, egyszer, mikor haza megyünk:

– Anyu, biztos, hogy jó ez a hely?

Mondom:

– Nem tudom, majd még egyszer elmegyünk, meggyőződünk róla.

Aztán annyira meggyőződünk, hogy itt maradtunk. És olyan örömmel szolgáltunk, ő is, meg én is a Marikának. Nagyon. Mert csodálatosan tanított az Úr Jézus bennünket, hogy majd fog a Mária úgy beszélni, ahogy én gondolom, elülhetek mellette, nem így mondta, de én megértettem.

És hála a Jó Istennek, olyan a Marikánk, mint aki egyetemet végzett. Biztos, hogy a szemem előtt nőtt fel, és nekem ez annyira megható, hogy megértem a nyolcvanhárom évemet, és ezt a csodát megélhettem, hogy az én falumban történt ez a nagy csoda, és utána engem kiválasztott, hogy én legyek neki addig a tolmácsa, amíg.

És ma a gyönyörű Szentírásról, önkéntelenül elkezdtem sírni, mert az jutott eszembe, ahogy mondta itt az atya, ahogy felolvassa, hogy ugye én legyek a kicsi, és ő nőjön fel. Hát én pontosan így lettem a Marika mellett, hogy én kisebbedtem, ahogy ő okosodott, és fejlődött, és mondta, mondta. Úgy éreztem: Uram, én már parányi kis senki vagyok őhöz képest.

Drága Jézusom, köszönöm! Ha nem jól mondtam, bocsáss meg nekem.

Jézus Krisztus Urunk:

A kezdetekben valóban sokan és sokan jöttek, de nem kimondottan azért, hogy imádkozzanak, nem kimondottan azért, hogy hallgassák a tanítást, amiből lélekfelemelkedés, megerősödés legyen rajtuk és bennük. Nagyon sokan csak azért jöttek, hogy először a kíváncsiságukat kielégítsék, másodsor azért, hogy: „Részesüljek a gyógyító kenetben. Hát, hogy imádkozni imádkozzak-e, az nem biztos, hogy szükséges számomra.”

És akkor egyre többen és többen jöttek. Készültetek mindig az ünnepekre, amelyek jöttek számotokra jelen az egyház történetében. És felkészültetek, hogy hogyan és miképpen vegyetek részt egy meghatározó ünnepen, amelynek ti is részesei vagytok. Így történt az is számotokra, amikor eljött a Szent István királyotok ünnepe ugye. És akkor szintén ott kint voltatok. Emlékezzetek! És ott vártátok:

– Na, ma eldől-e a Mari? – így. Szó szerint így. Ültetek, vagy aki állt, az csípőre tett kézzel. – És lesz-e valami tanítás?

Várják, várják.

– Hát már talán kellene haza mennünk, mert már elég öreg este van.

A ti szavakat használom. Emlékezzetek magatokra, ki mikor ezt mondotta. Majd egyszer nem figyeltek annyira Máriára, mikor azt vették észre, hogy már ismét össze van gubolyodva – ezt a szót használtátok –, majd utána eldőlt ugye, akkor már körbeültétek vagy térdeltétek, és vártátok, hogy mi lesz a tanítás. És akkor adtam számotokra a tanítást ugye nemcsak Szent Istvánról, a királyról, aki ezt az országot Hozzám vezette, hogy keresztények legyenek, de a kereszténységben, hitükben és szeretetükben, hanem megadtam számotokra a Korona tanítását a történelemben, amely jelen van számotokra. S akkor nagyon-nagyon éberek voltatok, nagyon-nagyon figyeltetek, némelyek jegyzeteltek is a tanítás alatt, amikor kiválasztott Mária testvér által megadtam számotokra a Koronának a jelentőségét a tanításban, a működő erejét a megmutatásában, hogy szabad szemmel ő ezt hogy láthatta, hogyan élhette át, és hogyan tapasztalhatta meg, amikor a Korona jelen van, és a Korona, amely az országotoké, amelyet nem véletlen kapta meg a magyar nép. Hisz tudjuk, hogy nem ide jött volna ez a Korona, hanem Lengyelországba. De II. Szilveszter pápa az éjszakában ugye megkapta a benső hang lélekjelenlétével, hogy a magyar népnek küldje a Koronát, amely azóta a mai jelenben fontos szerepe van ennek az országnak.

És akkor a Korona tanítását, ahogy megadtam kiválasztott testvérnek, és ugye beszélt számotokra, hogy a Korona milyen erős, és milyen nehéz, mikor a Koronát a működő erő jelen van rajta, és működik.

Ennek a híre ugye gyorsan elterjedt. Ekkor rengeteg Korona-kutató jelent meg e helyen. És mindenki szinte magáénak akarta ennek a tanításnak a fontosságát. Egyre többen és többen, és amit kiválasztott Mária testvérnek megadhattam, azt elmondta számukra. Amit nem kellett, hogy tudjanak, azt Mária testvér sem tudta átadni feléjük, hiába faggatták, hiába próbálták ilyen kérdéssel, olyan kérdéssel, nem tudta a választ számukra megadni, mert Én, Jézus Krisztus Ura nem adtam meg neki, hogy elmondhassa.

És ekkor volt itt egy pap testvér is, aki szintén Korona-kutatónak adta ki magát. Könyveket is írt, kettőt. Egy kicsit vastagabbat, meg egy vékonyabbat. De a kettő könyv nem volt talán három centi vastagságában. És elhozta ide ezt a könyvet, hogy majd megajándékozza kiválasztott Mária testvért, majdan olvassa el, és akkor mondja el a véleményét erről a könyvről.

Mert ugyebár ezt a könyvet ő azután adta neki, mikor már innen elköszönt, erről a helyről, és ez már kint az utcán történt. De akkor már azért, mert szinte olyan indulattal, olyan haraggal ment el, mert nem tudta megkapni azt, amit ő szeretett volna a Koronáról.

És erre azt mondotta kiválasztott Mária testvérnek, hogy: „Én Korona-kutató vagyok, pap vagyok.”

Mária:

Ő jogosult arra, hogy én mindent átadjak neki, mert engem az nem illet meg.

Jézus Krisztus Urunk:

Erre kiválasztott Mária testvérnek a benső hangban így szóltam:

– Hát, ha én nem vagyok rá illetékes, amit én megkaptam, saját magam, akkor mégis miért nekem adta meg a Jó Jézus Krisztus Urunk, hogy beszélhettem róla, amit elmondhattam. Mert mindent nem.

Mária:

Mert a legfontosabbakat, ami őt érdekelte, azt miért nem adtam neki, miért tartom meg magamnak?

S akkor mondtam neki:

– Mert azt most nem mondhatom el.

De pedig ő ezt el akarja tőlem, ha lehet, venni, és megírni.

Jézus Krisztus Urunk:

Erre Máriát arra bízattam, ilyen viccesen, hát mondja neki azt:

– Hát vegye a fejemet, vigye, és abból akkor kiveszi azt, amit megkaptam.

Meglepődött ezen. Akkor, mikor kiment, akkor adta a könyvet. Erre Mária testvérnek mondtam:

– Vedd a könyvet két tenyered közé.

És ekkor Mária testvér által elmondottam neki, mi a hibája a könyvében.

Ó, ezen még jobban megsértődött!

Elvitte a könyvet, úgy bevágta az autójába, és elment. De annyit még visszaszólt a letekert ablakon keresztül, hogy:

– Most megyek az érsek úrhoz, és elmondom...

Mária:

...hogy én nem vagyok hiteles, én szélhámos vagyok.

Én elfogadtam tőle.

Ő elment.

Jézus Krisztus Urunk:

De hogy folytassam, ez idővel, kicsivel később történt, amikor ugye Mária testvér arra figyelmes a tévében, hogy ennek a pap testvérnek a könyvei végül a zúzdában kötöttek ki, mert rádöbbenek, hogy mégsem volt jó a könyv, az, amit elmondottam általa, feléje.

És erről most nektek az Író-Gyűjtő elmondja, mert ő is vele együttműködött egy darabig.

Hadd mondja el, hogy élték meg ezt.

Az Író-Gyűjtő testvér:

Melyik részét mondjam, Uram?

Mária:

Amikor együttműködtél velem. És mikor neked is elmondta, hogy én nem vagyok hiteles, mert nem adtam át neki a dolgokat.

Az Író-Gyűjtő testvér:

199...

Jézus Krisztus Urunk:

...3-ban történt.

Az Író-Gyűjtő testvér:

Akkor jött hozzám. 1990-ben jött először.

Jézus Krisztus Urunk:

És ő itt volt előtte. Én pótolom, amit nem tudsz.

Az Író-Gyűjtő testvér:

És azért jött hozzám, hogy én segítsek neki, és működjünk együtt a Korona-kutatásban.

Neki az volt a véleménye, és azt szerette volna, hogy ha én bizonyítom neki, hogy a Szent Korona egy örmény korona. Én meg akkor abban gondolkodtam, hogy az egy hun korona.

És ugye négy évig járt hozzánk, '94-ben ment el.

És amit a Marika mond, hogy '93-ban volt, én úgy emlékszem, hogy '93-ban volt itt, és akkor volt ez a szóváltás.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen?

Az Író-Gyűjtő testvér:

És akkor ugye ő írt egy saját könyvet, és én is elkezdtem írni egy saját könyvet, és az első, mert nem két megjelent volt, de három megfogalmazása volt, ha jól emlékszem. Az elsőt még Zsuzsa feleségem írta le neki, és aztán utána, miután ő az érsek úrnál járt, azután ő akkor még utoljára eljött hozzánk, és egy reggel csak összecsomagolt, és elment tőlünk. Soha többet nem jött vissza.

És egyszer felhívott az autóban, és elmondta, hogy azért nem jön hozzánk vissza, mert én ártottam neki azzal, hogy ismer engem. És ezt állítólag az érsek úr mondta neki.

Így volt, Uram, vagy...?

Jézus Krisztus Urunk:

Ez is volt. De volt benne más is. Mikor azt mondotta neked:

– Mert te is most már Sükösdre akarsz járni!
Ez volt a nagyobb ártalmad.

Az Író-Gyűjtő testvér:

Volt egy ilyen alkalom, amikor hárman ültünk az autóban, és Dunaújvárosba mentünk egy olyan fiúhoz, akiről tudtuk, hogy már volt Sükösdön.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen.

Az Író-Gyűjtő testvér:

Oda mentünk, mert a fiú járt itt, hozott is ide egy papírmakettet, amit ő készített a Szent Koronáról, s beszélgettünk. És akkor kezdett igazából a plébános úr valószínűleg aggodalmaskodni, hogy ha én is oda fogok menni.

Aztán egy idő után tényleg jöttem.

Jézus Krisztus Urunk:

De mivel a könyveknél vagyunk, elmondhatod azt: a te könyvedet is kiválasztott Mária testvéred mentette meg, hogy a tied nem a zúzdában kötött ki.

Az Író-Gyűjtő testvér:

Ez úgy volt, hogy ez volt a harmadik könyv, az Ófelsége könyv.

Jézus Krisztus Urunk:

Te is eljöttél ide. Van egy-két kérdésem. A két kérdés az úgy kezdődött, hogy délelőtt tíz órától este hét óra tíz percig tartott.

Ez mind jegyzetelve volt, mi lett nektek átadva. Nemcsak Sükösddel kapcsolatos, a Szent Koronával, mert ugye akkor mondotta el neked Mária, a kiválasztott testvér, hogy nem kereszt volt a Koronán.

Emlékszel?

Az Író-Gyűjtő testvér:

Igen, emlékszem.

Jézus Krisztus Urunk:

Elmondotta: Nem hét csüngő volt rajta.

Mennyi csüngő volt? Emlékszel?

Az Író-Gyűjtő testvér:

A Koronán most kilenc van, és én úgy gondoltam, hogy öt volt. És akkor a Marika által azt mondtad nekem, Uram, hogy a Korona gyöngyeivel kapcsolatban van három szám: a hetvenkettő, az ötvenhat és a nyolc.

És ebből kellett nekem rájönnöm. A hetvenkettőről tudtam, hogy azok a keresztpánton vannak, azok a gyöngyök, hetvenkettő, mint a hetvenkét tanítvány. És akkor az ötvenhatal és a nyolccal kellett valamit kezdenem. Szorozni nem volt érdemes, osztani meg csak az ötvenhatot lehetett a nyolccal, és az pedig hét.

És mikor haza mentünk este, akkor addig keresgéltem, amíg meg nem találtam a Korona alján azt a két csüngőtartó karikának a lereszelt helyét, ahol a hatodik és a hetedik volt. Mert most ugye kilenc van, de abból csak öt eredeti felfüggesztés van, és a mostani négy, az utólagos.

Jézus Krisztus Urunk:

És akkor mondotta el Mária testvér is: A gyöngyökből is hiányoznak. Ugye?

Az Író-Gyűjtő testvér:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Megvannak a gyöngyök rajta, de nem mind eredeti. Mert a működése, ahogy elmondta neked, fönről indul le spirálban ugye. Emlékszel?

Az Író-Gyűjtő testvér:

Emlékszem, igen.

Jézus Krisztus Urunk:

És megszakadnak benne a működő erők. És a kép, amely nincs a helyén, amelyet ugye, mikor éneklitek az éneket, az angyalok a földben őrzik.

Emlékeztek erre a mondatra?

Tehát ez a fontossága.

Az Író-Gyűjtő testvér:

És az a Szűz Mária-kép.

Jézus Krisztus Urunk:

És ezért fontos, hogy ahogy most itt többet kielemezzük a Koronából, ezek megvoltak, nemcsak a Tibornak, a Molnárfynak, a professzor úrnak is volt, és akkor jöttek ide többen, akik mind és mind úgy írták a könyvükben, ami megjelent utána, mintha ők találták volna ezeket meg. Erről volt szó, az, hogy éreztem, hogy igaz, de nem tudtam, honnan tudja. Csak mikor egy másik Korona-kutató is megjelenik, és elmondom neki, akkor azt kérdezte Máriától: Ez és ez a személy volt már itt?

Azt mondja: Igen.

– Akkor tudom, hogy miért írta a könyvében.

A Pap Gáborról van szó.

Tehát ezek mind-mind úgy jöttek ide el, hogy amit ők kértek a Koronával kapcsolatosan ugye, azt mind ők úgy akarták, hogy az az ő saját felismerésük a kutatásukban, és így kiadják.

Csak ez így nem működött.

És nem volt értelme a jelenlétének.

Tehát ezért volt némely könyv, amely nem lett hiteles, s idővel a zúzdában kötött ki.

Tehát ez az, amikor Én, Jézus Krisztus Uratok kiválasztott testvér által adtam felétek a tanításomat bármiről, bármivel, akkor ezt így éltétek meg.

De még a Koronához tartozik a kezdetekben az az ünnepség is ugye, mikor közösen, együtt mentetek kettő busszal Budapestre, hogy megnézzétek a múzeumban a Koronát. Ugye?

És hogy ki lehet bent akkor pont a Koronánál Máriával, amikor ő ott róla fog beszélni.

Ez kicsit nehézkes volt, de Jó Jézus Krisztus Urunk – ahogy mi mondani szoktuk ugye, most Én mondom felétek a ti szavakat – kiválasztottam Mária mellé, hogy kik lehettek ott: elsőként a bástyák, és páran a kezdetektől itt lévő testvéreknek.

S akkor, mikor bementetek ugye a Koronához, és hogy majd elmondja felétek, hogy mit lát a Magyar Szent Koronán, amely előtte van, és mit látott ő azon, amelyet Jó Jézus Krisztus Urától kapott a tanításában. Akkor elkezdte körbejárni ugye az üveget, és elmondani. S mikor azt mondotta, hogy a tetejét nem látja, arról nem tud beszélni, azonnal oda tettetek egy széket, hogy arra álljon fel, hogy megnézhesse a tetejét.

Az ő ekkor fogta a fegyverét, hogy mi lesz itt.

A kamerán keresztül néznek benneteket. Már küldik a következő öröket is, de végül nem volt rájuk szükség, mert kiválasztott Mária testvér azt mondotta:

– El tudom nektek mondani, hogy mi hiányzik a Koronáról itt fent, a gyöngyök, de – azt mondja – le is rajzolhatom, hisz olyan poros ez az üveg, nincs letakarítva sűrűn. Nyugodtan rajzolhatok rajta.

Ez után meg még oda álltunk az őrhöz, hogy nekünk kellene a Koronának egy éneket énekelni.

Ki emlékszik, mit mondott az őr, a jelenlévők közül, akik ott voltatok?

Na, mondjátok.

Egy zarándoktestvér:

Azt mondta, hogy:

– Énekelni lehet, de még ilyent életemben nem kértek, vagy mióta itt dolgozok.

Jézus Krisztus Urunk:

Tehát meg voltak lepődve.

Hát ott elénekelétek, akkor most is énekeljétek örömmel az éneket.

A zarándoktestvér:

És még az, hogy ahogy rajzolt, nem szólalt meg a riasztó.

Egy másik zarándoktestvér:

Pedig hozzáért az üveghez.

Jézus Krisztus Urunk:

Zörgött az üveg.

Akkor lehet az éneket elénekelni.

A jelen lévő testvérek:

„Koronánk Szent István...”³

Jézus Krisztus Urunk:

Valóban, ez az ének, mikor elhangzott a Korona előtt, végül az ő is megsiratta annak ellenére, hogy azt mondotta, hogy ilyen kéréssel még nem fordultak ott, hogy énekeljenek a Koronának.

Bízunk és reménykedünk ugye, ahogy mondani szoktuk a saját szavunkkal, hogy: „Igen, Uram, Te óvod, véded a Koronánkat, megadod azt a segítséget, ami által ez a Korona majd működni fog teljes reményének szépségében, körben, ahogy kell.”

S annak idején ugye, mikor elmondottam számotokra, hogy a Korona nem a legjobb helyen van, mert a Koronának nem itt kellene lenni, hanem bent a Parlamentben.

Ugye, hányan és hányan felkapták ezért a fejüket! De amikor 2000-ben eljött ez a dicsőséges, szép nap ugye, amikor azt mondták, hogy a múzeumból átviszik a Koronát a Parlamentbe, akkor egyre többen és többen, akik tanúi voltatok ennek a tanításomnak, és utána, hogy megélhettétek, ha nem is egészen oda menve a Korona, ahova Én, Jézus Krisztus Uratok elmondottam, de mégis már a Parlamentben van, ahol mellette kell elhaladni.

Érezni, hogy jelen van az a Korona, amely most már ismét nemcsak a magyar népé, hanem ugye Szent István királyotok, mielőtt befejezte földi pályáját, felajánlotta, a Palástját összehajtva, rajta elhelyezve az Almát, a Jogart és a Koronát, és felajánlja a Boldogságos Szent Szűz oltalmába, és kéri a Boldogságos Szent Szűzet, az Édesanyát, hogy legyen ennek az országnak a Királynője.

És ez a Boldogságos Szent Szűz, az Édesanya ugye elfogadta ezt a Koronát, és azóta Ő lett a ti Királynőtök az Édesanyában, aki óvja, védi ezt a nemzetet, ezt az országot, amelyben éltek.

Majdan ugye jött számotokra az első szeretet ünnepe e szegényes helyen, amelyet hogy nevezett számotokra a Koros szolgálja⁴?

Ki emlékszik róla?

³ Jézus Urunk kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik a kért éneket („Sükösdí énekek éneke”, 86. ének).

⁴ ti. Molnár Gyula diakónus

Mikor azt mondotta:

– Itt vagyunk jelen ebben az előkelőségben, ahol brüsszeli csipkék díszítik.

Na, ugye ismerősek a szavak?

És jelen vagytok itt együtt.

És most itt készültök a szeretet ünnepére. Mindenki azon, hogy mekkora fát kellene ide behozni? De hova is rakjuk ebben a szűk helyben?

Ekkor mondtam számotokra: Ez a hely egy kicsit attól különb, mint amiben Én, Jézus Krisztus Uratok születtem. Ennek van teteje és oldala. Tehát nem fáztok, és nem áztok. Ezért az egyszerűségében adjátok meg a szeretet ünnepének jelentőségét.

És ugye csak ágakat helyeztetek el, és itt, ezen a helyeteken volt egy szegényes kis barlangotok a megemlékezésében, hogy valójában Én, Jézus Krisztus Uratok hol és hogyan születtem meg az Isteni Megváltóban, aki gyermekként a földre érkeztem.

Majdan haladva tovább a kezdetektől egy kicsit előrébb, amikor már a tanításokat egyre jobban és jobban meg tudtátok érteni, és el tudtátok fogadni. De az imákat még nem teljesen, mert akkor úgy próbáltam rávezetni a testvéreket az imára, hogy mindig kiválasztottam közületek ugye öt testvért. Kiválasztott Mária testvért elküldtem felétek, fejetekre helyezte a kezét, és elmondotta számotokra, hogy:

– Az első tized Szentolvasót, drága testvérem, az előimádkozó részében te fogod elmondani, mert szükséged van az ima jelenlétére és az ima által a kegyelemre.

És hányan és hányan azt mondtátok ezeken a napokon, mikor már úgy befejeztétek az imát, az énekeket, még egy kicsit itt maradtatok és beszélgettetek, hogy:

– Az Úr Jézus látja a mi saját szívünket. Hisz látja bennünk, hogy mikor kinek volt szüksége erre a kegyelmi ajándékra, hogy ő legyen az előimádkozó, és ez által megtanuljon imádkozni.

Most ilyen testvért szeretnék kérni, hogy mondja el, aki átélte ezt a kiválasztottságot, hogy ő lehetett előimádkozó, és pont akkor nagyon-nagyon problémái voltak, nagyon maga alatt volt, a ti szavakat használva, és szüksége volt e felemelkedő kegyelemre a fénysugárral és az ima tanulásával az ima kegyelmére.

Aki így élte meg, most egy ilyen testvért szeretnék kérni, hogy mondja el az ő saját ajándékát, megtapasztalását.

Többen voltatok pedig, akik kaptátok.

Az engesztelési napokon mindig öt testvér állt itt.

Senki nem mer vállalkozni?

Egy zárándoktestvér:

Egy pár gondolattal, akkor az én drága édesanyámmal jártam. Én Pécsről ritkán érkeztem ide, de nagyon vágyott a szívem, hogy e csodás helyre eljőjsek, mert egyre gyakrabban és gyakrabban érkeztünk ide, mert a család is felkért arra, hogy jöjsek ide, és nézzem meg, hogy az én drága földi édesanyámnak valami probléma van a fejével, mert olyant hangoztat, hogy itt mi történik, hogy az Úr Jézus megjelenik, tehát jöjsek haza, és jöjsek el erre a helyre, és győződjek meg, hogy itt mi van. Így kerültem én is e csodás helyre. És amikor én először ide érkeztem, éreztem a szívemben azt a mérhetetlen szeretetet, éreztem ennek a helynek a varázsát, nem tudtam, hogy mi történik, csak láttam az én drága, jó anyámat, hogy milyen áhítattal, és milyen bensőségesen imádkozik, és ő ezt próbálta nekem átadni.

Én is bejöttem, itt voltunk e sátorban, és akkor volt ez a csoda, amikor az Úr Jézus jelezte, hogy ki térjen ki a kis oltár elé, és imádkozzon.

Velem is megtörtént az, hogy amikor a szívem tele volt fájdalom, gond, megérkeztem Pécsről, és olyan csoda volt, amikor én is megkaptam ezt a csodát, amikor a Marika ráhelyezte a kezét a fejemre, éreztem azt a bensőséges szeretetet, éreztem azt a melegséget, és boldog voltam, hogy kitérdelhettem. És azt az ima, ahogy ezt éreztem, hogy az Úr Jézus fogadja, meghallgatja az imámat, és hogy a szívemet akkor kezdtem nyitogatni, és éreztem, hogy itt, ezt nem lehet elmondani, ami itt történik.

Köszönöm, Imádott Uram, hogy én is érezhetem ennek az imának a csodáját, és így, amikor én haza kerültem, és a családomnak el tudtam mondani, hogy nincs az én édesanyámnak semmi baja, hanem itt valóban olyan csoda történik, hogy ezt el kell ide jönni. De nem vállalta senki. Édesanyám testvére se, aki azt állította, hogy nagy baj van az én anyámmal, hogy jöjjön el, és tapasztalja meg ennek a csodának a csodáját, ami itt történik.

Köszönöm, Édes Jézusom!

Talán ennyit.

Jézus Krisztus Urunk:

(...) megtanultak imádkozni.

Vannak itt többen olyanok, akiket, mikor kiválasztott Mária testvér így meghívott e kézzel a kezével az előimádkozó kegyelmi ajándékának, hogy letérdelve, és imádkozzon, és mikor ő rájuk helyezte a kezét, olyan izgalomban voltak, a harmadik tized esett rájuk:

– De hogy is imádkozzunk? Mert mi könyv nélkül nem tudunk, csak a többiekkel mondjuk együtt. Most nekünk kell előimádkozni! Adjatok gyorsan egy könyvet, amiben benne van az ima, mert nem tudjuk, hogyan és miképpen mondjuk el.

És megkapták a könyvet. Kitérdeltek. Közösen ketten együtt elmondták az előimádkozó részében a titokig az imát, és akkor érezték, hogy valami

történik rajtuk és bennük, valami melegség járta át őket, mintha nem is ők imádkoztak volna, úgy érezték. S attól kezdve oly hamar megtanultak imádkozni, és boldogság töltötte el szívüket, lelküket, és már az imát ők is át tudták adni másoknak.

Érezni, hogy az ima, az valóban ajándék, az ima, az kegyelem, az ima, amely eltölti szívünket, lelkünket a megerősítésben, s akkor tudjuk, hogy meghallgatásra talál az ima. S akkor segítséget kaphatunk mindahhoz és mindarra, amire szükségünk van, amit felajánlunk, amit elhelyezünk néha könnyekkel, néha csak magunkban letérdelve, és néha boldogan kifejezni a hálát, hogy megtörtént a meghallgatás. Mert sokan és sokan néha összetörve jöttetek e helyre ugye, és mikor azt mondottátok a jelenlévők felé:

– Ugye, drága testvéreim, imádkoztok most velem az én szándékkérésemre, mert nagy az én problémám, nagy az én fájdalom és bánatom, és szeretném, hogy ez a Drága, Jó Jézusunk elfogadja, és nyújtson segítséget.

Hányan és hányan mondtátok el így a kéréseiteket a jelenlévők között, amikor összejöttetek, amikor imádkoztatok, amikor éreztétek, hogy a kegyelem ajándéka működik nemcsak kiválasztott Mária testvéren, hanem rajtatok és bennetek, főleg, ha megnyissátok szíveteiket és lelketeket. Hisz a jelenben hogy mondom számotokra?

Készüljétek, megajándékozlak benneteket áldásommal.

És mit mondok olyankor?

Ugye összefogjuk kezünket láncban, hogy végigmenjen rajtatok és bennetek áldásom a kegyelem szeretetében.

De ehhez meg kell nyitni szíveteiket, lelketeket, és érezni az ajándékot.

És ezt nemcsak a kezdetekben, hanem a jelenben most is ugyanígy mondom el felétek és számotokra, hogy fontos érezni, hogy az imának a meghallgatásban ereje, kegyelme és ajándéka van. És ha ezt itt belül megértitek, akkor soha nem mondjátok, hogy „hiábavaló imám volt”, mert az imátok mindig és mindenkor meghallgatásra talál. Lehet, hogy nem abban a percben, ahogy kiejted a szádon, ajkadon, és elindul felfele. És te azt gondolod egy óra múlva vagy másnap, hogy már meg kellene történni a meghallgatásnak. Ez néha nem így működik. Hányszor és hányszor tanítottalak benneteket kiválasztott Mária testvér által, amikor ő jelen Velem, és tanítom, és jelen van köztetek, hogy mindig el szokta nektek mondani, hogy:

– Ott másképp van jelen az idő, másképp érzékelik.

Hisz volt olyan felajánlás, amit ő saját maga tárt fel Felém és Hozzám, Jézus Krisztus Urához, mikor azt mondotta:

– Uram, már elmúlt egy éve, hogy erre a szándékra kértek, hogy imádkozzak, és még mindig nem történik meg a meghallgatás, és nem tudom, mitévővé váljak, és hogyan szóljak.

És erre így szóltam kiválasztott testvér felé:

– Miért? Nem tegnap tetted fel a felajánlásodat? Én úgy érzem.

Ekkor értette meg kiválasztott Mária testvéretek, hogy ha kiszáll a testből, és Velem van, ott nem úgy van jelen az idő, mint itt lent, a földön a mindennapjaitokban. Ezt érezni és érzékelnetek kell. S meg kell tudnotok tapasztalni a kegyelmek ajándékát.

Majdan a kezdetekből most próbálunk egy kicsit visszaemlékezni a mostani jelen időre, amelyet nemrég éltetek át, a fájdalom, szenvedés Golgotáját. Hisz ugye a kezdetekben tanítottam meg kiválasztott Mária testvér számára, hogy hogyan van jelen a fájdalom, a szenvedés és az átélés. S akkor többen és többen a jelenlévők között is igyekeztetek egy kicsit kérni önmagatok számára a fájdalom, szenvedés megtapasztalását, átélését.

S ekkor kiválasztott Mária testvért is, mikor ugye itt jelen voltatok, és eljött számotokra a bűnbánati idő, akkor azt mondtam számotokra, hogy most a bűnbánat-idő megtapasztalásában egy kicsit más lesz jelen számotokra.

Hisz ha csak visszatérünk a kezdetek imájára, emlékezzetek, jelen volt számotokra a Fájdalmas szentolvasó, és mit mondtam számotokra?

Ezt ne imádkozzátok.

Akkor még jelen volt számotokra az Örvedetes, a Dicsőséges, az Irgalmasság, a Szereteláng és sorolhatnám. Akkor még a Világosság sem volt jelen. De Én, Jézus Krisztus Uratok azt kértem e helyen tőletek: Ne imádkozzátok a Fájdalmas szentolvasó imát. Majd eljön az idő, amikor megértitek a Fájdalmas szentolvasó imának mondanivalóját a tanítás révén, és majd akkor tudjátok imádkozni.

Emlékezzetek, hányan és hányan kétségbe vonták e helyet? Mit mondtak akkor, emlékezzetek?

– Ez már nem jó hely! Ide már nem kell jönni. Olyan nincs, hogy az Úr Jézus megtiltson Rózsafüzéért, hogy itt ne imádkozzunk, mikor összejövünk!

Igen, mert nem értették a felkészülés módját a tanításban, amelyet akkor még nem fejtettem ki számotokra, csak azt mondtam ugye: Nem értitek a Fájdalmas szentolvasónak jelentőségét, kegyelmét, tanítását, ajándékát. Tehát ezért kértem tőletek, hogy ne imádkozzátok a Szentolvasót.

Majdan ugye, ahogy mondtam, eljött számotokra a bűnbánat-idő. S ekkor az első péntek, amely megjelent számotokra, amikor már itt elhelyeztétök ti is a keresztúti képeket, hogy azok előtt el tudjuk mondani a Keresztutat.

De a Keresztút elmondása teljesen nem úgy történt, ahogy ti a jelenben akkor elgondoltátok. Hisz eljött számotokra ez a nap, amikor megtartottátok ugye a bevezető imákat, és felkészültetek, hogy:

– Mi is akkor elmondjuk a Keresztutat imával, énekkel, átélve, ahogy a templomokban szokták.

S ekkor kiválasztott Mária testvért meghívtam e oltárhoz, ahol térdre ereszkedett. S akkor már ti is ülve maradtatok, és már nem tudátok, hogy mitévővé váljatok, hogy:

– Most jelenés lesz? Tanítás lesz? Vagy végezzük a Keresztutat?

S ekkor kiválasztott Mária testvéremnek azt mondtam:

– Most megmutatom neked a bűnbánat hat péntekjében, hogy milyen a fájdalom, a szenvedés a felismerésben, az elfogadásodban és az átélésedben.

– Igen, Uram, itt vagyok.

És az első pénteken ugye megkapta az Olajfák hegyén a megaláztatást, a megcsúfolást az átélésében, az egyedül maradottság félelmében.

De mikor visszatért közéték, akkor imával, énekkel elvégeztétek a Keresztutat, és senki nem tudta, hogy miért kellett ezt átélnie.

Most nem megyek végig minden héten, hisz akik jelen voltak, és akik ezt mind átérték, azok tudják, hogy a hat hét milyen volt számotokra, milyen fájdalmak, nehézségek voltak jelen.

Most itt kérek egy testvért, aki elmondja az átélés megtapasztalását a hat hét felkészítésében, utána kérek egy bástya testvért, a kezdetekből különösképpen, aki elmondja, hogy hogyan – a ti szavakat használom, nevesetek –, hogyan birkóztatok Máriával.

Előbb a testvér mondja el a hat hét megtapasztalásának szenvedését, átélésében.

De sok a jelentkező!

Egy zárandoktestvér:

Uram, Jézusom, ha megengeded, akkor én visszaemlékezem rá.

Nagyon-nagyon mélyen érintett bennünket maga a tanítás, először nem is tudtuk megérteni, hogy hogy' is fog ez alakulni, vagy hogy' is lehet ezt így átélni. De volt, aki azt mondta, hogy: „Hát ez már botrány, Lonci, hogy maga a negyedik állomásnál annyira sír!”

És nagyon sok testvéremnek voltak olyan pontjai, amikor rendkívülien meghatotta őket, ami történt.

Ugye nekem van egy beteg fiam, én nagyon átéltem azt, hogy mi az, milyen lehetett a Szűzanyának ott állni a Fia mellett, a Szenvedő mellett.

És nagyon sok testvér olyan szépen kiértékelte, mikor vége volt egy Keresztútnak, megbeszélgettük, mert akkor nagyon sok időnk volt még arra is, hogy beszéljünk, hogy:

– Tudod, én mit éltem át? Énbennem valami megszakadt, valami fölszabadultságot éreztem, mikor ennél a Keresztútnál.

Hát ugye megmondta, hogy ő melyiknél érezte azt a csodát.

És valóban annyira meghatóan szép volt, hogy úgy vezettél bennünket bele ebbe a nagy szenvedésbe meg a szenvedés elfogadásába, hogy szinte kicsinek éreztük azokat a kínokat, amiket mi, emberek óriásnak éreztünk addig. S azóta teljesen más szemmel nézzük ezeket a rendkívüli eseményeket

minden pénteken, és úgy igyekszünk itt lenni. Mert igenis, oda tudjuk tenni magunkat.

Ezt valami végtelen nagy ajándéknak tartom. És azt hiszem, hogy azok a testvérek is, akik most nem akartak szólni, ugyanezt átélik, csak bátorság kell ahhoz, hogy igenis, felállok, és elmondom, hogy tanultunk, rendkívüli sokat tanultunk, és egészen másképp éljük meg a Keresztutat, és másképp várjuk a húsvétot.

Na, innen beszéljen a bástya testvérem, valamelyik.

Jézus Krisztus Urunk:

Kimondottan most nem ezt kértem tőled. Én azt kértem, azt a hat hetet mondjátok el, amikor ti tanúi voltatok, hogyan vezettem be kiválasztott testvéreteket a szenvedésre, hogyan sírtatok vele együtt, és hogyan vártátok, hogy most hogyan és miképpen fog történni a szenvedés megtapasztalása.

Én ezt kértem most tőletek.

A zárándoktestvér:

Igen, mikor a töviskoronát is kapta. Az egy borzasztó volt, azt se tudtuk elképzelni, hogy mi az, hogy fogja a fejét, nem látunk semmit, csak tudtuk, hogy most van a koronázás. S ez egy irgalmatlan, nagyon nagy fájdalom volt. Hihetetlen! Hihetetlen! Annyira ledöbbsentünk, hogy sokszor nagyon zokogtunk, de azt se tudtuk, hogy most a Marikát sirassuk, vagy beleéljük magunkat abba, hogy az Úr Jézus ezt a borzalmat átélte értünk.

Hát ez volt itt minden egyes alkalomnál, minden egyes Keresztúton valami csodát kaptunk.

És ha valakinek még van, legyetek bátrak, és mondjátok a megtapasztalásokat. Hát sokan vagytok itt olyanok.

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor a bástya testvér a kezdetekből.

Az egyik bástya testvér:

Én azt hiszem, hogy én vagyok a legrégebbi itt meg a Zoli. Mi ketten próbáltuk annak idején, mikor vége volt a Golgotának a Marikát valamilyen úton-módon bevinni innen. De igazából nem nagyon tudtuk, mert mindig kicsúszott a kezünkből. Megpróbáltuk széssel bevinni, azzal se ment. Kerekessel, abból mindig kicsúszott. Nagy nehezen, azt hiszem, csak a kerekesszéssel tudtuk betolni.

Egy másik bástya testvér:

Azt már nem tudom, hogy lett kitalálva: a pokróc.

A bástya testvér:

Azt később találtuk ki, a pokrócot. Nem az első alkalommal. Az volt, hogy később a pokrócot lefektettük, és akkor Marika arra ráfeküdt, és akkor

a négy sarkát megfogtuk, és úgy vittük be, De az első próbálkozások, azok úgy történtek, hogy megpróbáltuk csak úgy megfogni a Marikát, és úgy bevinni, de mindig kicsúszott, kinyuklott a kezünkből, nem tudtuk. Meg nehéz is volt tulajdonképpen.

A másik része: megpróbáltuk tolószékkal bevinni, abból meg mindig kicsúszott.

Akkor székkal is próbálkoztunk, abból is kicsúszott.

Aztán már nem tudom, hogy hogy, de valahogy bekínlódtuk, valahogy...

Jézus Krisztus Urunk:

Bebirkóztatok! Azt mondtátok akkor. Főleg a Bari testvér azt mondta, kibirkóztatok magatokat.

Ugye, Bari? Te mindig így szoktál szólni a bástyák között. Mert egyik megfogta a hóna alatt, a másik a lábait fogta. Szinte egyik jobbra, másik balra. Hát majd csak bemegyünk valahogy!

Így, billegve indultatok el vele. És akkor jöttetek rá, hogy ő meg közben szinte sírt meg jajgatott a fájdalomban. Akkor rájöttetek, hogy itt valami más kell, mert ez így már nem jó, mert mindig utána mondta nektek:

– Nagyon fáj mindenem. Nem tudjátok átélni ezt a fájdalmat, amit most kaptam.

Mert hol a korbácsütést kellett neki átélni, hol a töviskoszorút, hol a kereszthordozást, tehát a hat hét, a Keresztút megtanításában megadtam számára, hogy tudja, hogy ez hogyan van jelen.

Mikor elmúlt a hat hét a bűnbánat-időben, eljött számotokra, a ti szavakat használva, a bevonulás utáni hét, amelyet nagyhétnek neveztetek. S ekkor itt vagytok jelen, imádkoztok, engeszteltek. És csak egyszer arra vagytok figyelmesek, hogy kiválasztott Mária testvér már régóta térdel, és nem szól, de nagyon mélyen, mintha figyelne valamit. Akkor elcsendesedtetek az imában, és elkezdtétek figyelni, hogy Mária testvér miről beszélgethet, mert biztos, Jó Jézus Krisztus Urával van jelen.

Mária:

S akkor megkaptam a nagy felajánló kérésemet. Megkérdezte tőlem Jó Jézus Krisztus Uram, hogy:

– Tudod, mi a kereszti átélés a Golgotában. Megkérdezem: Elvállalod-e a fájdalom, szenvedés Golgotáját az ifjúság megtéréséért?

Félelem jött reám, hisz nem tudtam, mit kell válaszolnom. De ekkor még nem is kellett válaszolnom, hisz azt mondta Jó Jézus Krisztus Urunk számomra, gondolkodni fog hagyni, és majdan a csütörtöki nap, amikor az ünnepi vacsora emlékéit üljük, majd akkor megkérdezi tőlem, hogy mi lesz a válaszom.

Majd, mikor visszatértem a testvérekhez, és vártátok, hogy elmondjam számotokra, hogy tanítást kaptam? S akkor elmondottam felétek:

– Nem. Nem volt véletlen ez a hat hét tanítás. Láttátok, milyen nehéz volt. S most az Úr Jézus azt kéri tőlem, hogy az egészet egyben vállalom-e az ifjúság megtéréseért. S ez nagyon nehéz, ez a kérdés. De hogy erre mit lehet válaszolni, azt még nem tudom.

Erre töletek azt kaptam:

– Ne sírjál! Ne féljél! Imádkozni fogunk érted, nagyon, hogy helyes döntést hozzál.

Majd csütörtökön, mikor ismét összejöttünk, s én is jöttem, szinte tele fájdalommal, úgy éreztem. És ahogy jöttem be, azt mondtam így nektek:

– Meghoztam a döntésemet. Nem fogom tudni elvállalni. Nem érzem magamat olyan erősnek, hogy én ezt a szenvedést elvállaljam.

És a földi gyarlóságban a jelenben most már így beszélek róla, akkor az pörgött le bennem, hogy mi lesz velem, és mi lesz a gyerekeimmel, hogy ha most ilyen szenvedéseket elvállalok, azt se tudom, hogyan és miképpen és mennyit.

Jézus Krisztus Urunk:

Erre a Koros szolgálta azt mondotta kimérten kiválasztott Mária testvérnek:

– Hát szenvedésre mindenkinek szüksége van! Nincs ezen mit gondolkozni, tudnod kell!

Mária:

Ti pedig velem együtt, akik jelen voltatok, sírtatok.

Azt mondtátok:

– Mindegy, hogy mit válaszolsz, mi itt vagyunk veled.

S mikor eljött az a pillanat a bensőmben, hogy hív az Úr Jézus, és ismét ide kell jönnöm Eléje, és a döntést el kell mondanom, hogy nem tudom elvállalni.

– Igen, Uram, elvállalom. De légy velem, és segíts nekem!

S ekkor felkészített a holnapi napra, hogy három órakor kell kezdeni a fájdalom, szenvedés Golgotáját az átélésben a jelen lévő testvérekkel együtt.

Részesülhettem az ünnepi vacsorán én is a tanítványokkal együtt a szentáldozásban a kenyérrel és a borral, amellyel azt mondotta tanítványainak és felém:

– Az Én Testem és az Én Vérem.

Majd, mikor visszatértem közétek, láttam az arcotokat, mint akik meg vagytok rémülve, és néztek reám. S ekkor megkérdeztétek tőlem, hogy:

– Mi történt? Hisz igent mondtál.

S akkor elmondtam nektek, hogy:

– Nem az a Jézus van előttem, akit mindig megszoktam, hanem a Kereszten Független Jézus volt előttem, s aki nem szólt hozzám semmit, csak ahogy nézett le rám. Nem tudom, mi zajlott le bennem, de nem tudtam nemet mondani. Akkor azt mondta, felkészít a holnapi napra.

S akkor elmondtam mindenkinek, hogy:

– Holnap három órakor lesz majd a Golgota a Keresztútban, amit majd a szenvedésemmel kell majd végigjárnom.

Akkor már ti is többen és többen sírtatok velem együtt.

Nagyon nehéz volt ez az éjszaka.

Majdan eljött a másnap, és mikor, hogy három órára kijöjtek, még nagyobb lett a fájdalmam, mikor azt láttam, ahogy beléptem, hogy mindenki feketében van, mintha halott lenne jelen. Ezt éreztem, és féltem.

Majd végigment a Golgota számotokra a megtapasztalásban, az átélésben, a fájdalomban és a szenvedésben. És ekkor többen és többen végigsírtatok a keresztúti átélést. És mikor a keresztalát átélést megkaptam, akkor szinte azt hittétek, hogy meghaltam.

– Már orvosként, hogy segítséget nyújtsanak, mert ilyenkor nem szabad, hogy meghaljon egy beteg. De hát – mondtátok – ő nem beteg, és nem mondta az Úr Jézus, hogy meg is kell neki halnia a Keresztút végén. Várjunk egy kicsit – így beszéltek.

Majd a Keresztút halálának átélése után még el kellett mondania azt a kis részt ugye, ami van, hogy: Megnyílik az ég, sötétség és vízözön zúdul a földre. És mikor ezeket elmondotta, akkor megértettétek, hogy talán mégsem kell meghalnia, majdan visszajöhet közétek.

És akkor elmondottam számotokra, mikor már nagy nehezen ismét bevittetek, hogy:

– Az Úr Jézus azt kérte tőlem: Ettől kezdve minden hónap első péntekén jelen lesz számunkra a fájdalom, szenvedés Golgotájának átélése, amelyet elvállaltam, és igent mondtam.

Jézus Krisztus Urunk:

És ha most a mai jelenben próbálunk visszaemlékezni a múltra, a kezdetre, amikor, tudjátok, olyan egy óra, egy óra tíz percig tartott ugye a Golgota, amire akkor azt mondtátok, hogy nagyon hosszú ez a szenvedés, nagyon nehéz átélve jelen lenni. Most kérdezem tőletek, a mai jelenben, hogy most hogy vagytok jelen a Golgotán ennyi óra után?

Lehet válaszolni.

Senkinek nincs mondanivalója?

Egy zárándoktestvér:

Most már, amióta, Édes Jézusom, most én készülök szólni, amikor a Golgotának vége volt, mindenki nagyon-nagyon sírt, nagyon nehéz volt. Hogy hogy tudtuk mink ezt megérdemelni az Úr Jézustól, a Mennyei Atyától, hogy itt, a szemünk láttára végigéli Marika a Golgotát. Hát akkor még csak a fiatalokért, de ahogy az ifjúságért, akkor az egész világért mindig nehezebb és nehezebb a Golgota. Most már több, mint három órás. De nagyon-nagyon nehéz volt már az első is, azt is nehéz volt nézni. Hogy hogy érdemeltünk mink ezt ki, hogy itt voltunk! S akkor, amikor mondták, hogy hát ez semmi, hát nem úgy vettük fel itt.

Eddig volt bekerítve, és sokan voltunk, ahogy mondta is az Úr Jézus, hogy feketében voltunk. De nagyon sírtunk is az elsónél, meg mindegyiknél. Átkönnyezzük az egészszet.

Most meg én, hogy most már az egész világért, hát ez nagyon nehéz.
Köszönöm, hogy szólhattam, Uram, Jézusom!

Jézus Krisztus Urunk:

Sükösdnek a kiválasztása kimondottam a fájdalom, szenvedés Golgotájára épült. Ez volt számotokra a megtapasztalás a tanításában, a Fájdalmas szentolvasó elimádkozásában.

Hisz most visszatérünk oda, amikor ugye azt kértem tőletek e helyen, hogy ne imádkozzátok most a Fájdalmas szentolvasót – majd, mikor megértitek, megtapasztaljátok, a tanítással együtt jelen vagytok.

Azóta a Fájdalmas szentolvasót mindenki másképp éli át és imádkozza. Mert amikor az elhagyatottságra és a megaláztatásra gondolunk az első tizedben, a másodikat, mikor látjátok, pedig csak kiválasztott Mária szolgál – úgy mondtam nektek nem egyszer és nem kétszer már – csak parányit kap az ételésből. És mégis nagyon nehéz, mikor a korbácsolás van számotokra, vagy mikor jelen van a töviskoszorú, vagy amikor látjátok a kereszthordozást. És ahogy már sokan és sokan megkapták a Kereszt csikorgását, a köveknek a gurulását a morajlásában, és amikor jelen lehetek a Keresztrefeszítés ételés-pillanatának, és mikor meghal a Kereszten. Mert ez által tudtalak a jelenben, most felétek mondani, benneteket is megvédeni. De akkor pedig azokat védtem meg, akik akkor éltek. Hisz ha nincs a Golgota, akkor nem tudott volna eljönni számotokra a Feltámadás örömhajnala.

Tehát ezt együtt kell elfogadnotok, és együtt kell éreznetek szívetekben, lelketekben, hogy előbb ugye van a fájdalom és a szenvedés az ételés megtapasztalásában, de ezt majd felváltja a hajnal fényének öröme az Új Élet reményében. Mert az Élet erősebb lett a haláltól.

S akkor mehetünk tovább még, amikor ugye beszéltünk a kenetről, hisz beszéltünk arról, hogy akkor sokan és sokan jöttetek, hogy beállhassatok, hogy részesülhessetek a gyógyító kenetben.

Nehogy azt higgyétek, hogy ma ezt elfelejtettem számotokra megadni. Éreztétek szívetekben. Ebben mindig részesültök, mert erre mindig vágyakoztok, mint akkor, mikor felkészítettem Mária szolgámat arra ugye, hogy már nem fog kézrátétellel menni senkihez, mert egyre többen és többen voltatok, és hosszú volt az idő, hanem akkor azt mondtam számotokra ugye, hogy Mária testvér itt majd feláll, és közösen felétek fogja elmondani az imát, és átadni a gyógyító kegyelmet.

Akkor hogyan éltétek meg?

Hányan és hányan mit mondtatok?

– Ó, hát én olyan hátul vagyok! Előttem mennyien ülnek. Akkor én mit fogok abból kapni?!

Hányan és hányan vártátok, hogy mi lesz. És ekkor én, Jézus Krisztus Uratok azt mondtam felétek:

– Nem kell félnetek, csak készüljétek fel majd az ének alatt, nyitott szívvel és lélekkel, és majd részesülhettek a gyógyító kegyelemben, amely majd felétek árad.

De hogy biztosak legyetek, hogy megkaptátok, egyre többen és többen szinte lefordultatok a padról és a székről. És így megtapasztaltátok, hogy a kegyelem az áldásával nem úgy működik, hogy elkezdünk imádkozni, és itt az eleje részesül belőle, és hátul senki semmit nem kap.

Volt olyan testvér, aki elszörnyülködött rajta, és azt mondta:

– Én hiszek, Uram. Én nem akarok a pad alá esni. Én felkészülök nyitott szívvel és lélekkel, hogy részesülhessek e gyógyító kegyelemben.

S ez a kegyelem felétek a mai nap is most jelen lesz számotokra. Érzitek, mert majd lesz megint egy bástyá testvér, egy segítő testvér, egy családtag és egy zarándoktestvér, akik ide jöttek, és akik részesülhetnek a gyógyító kegyelemben, s utána pedig majd a többiek.

Várom a testvéreket.

Egy bástyá testvér, egy segítő testvér, egy családtag és egy zarándoktestvér.

Egy, kettő, három. Hol a bástyá testvér?

Én egymás mellé kértem, nem két méterrel arrébb, testvérek.

Azt mondom, hogy egymás mellé, akkor figyeljünk egymásra.

Akkor arra kérlek benneteket most, csukjátok be szemeiteket, nyissátok meg szíveiteket, és készüljétek fel a gyógyító kegyelem ajándékára, hogy részesülhesetek belőle, hogy be tudjátok fogadni az ajándékot.

Mária:

Átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékdádat, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezeit, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én most elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába, hisz tudom, most testvérem a legjobb helyre került, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e felajánló kegyelemben.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmet (...) meggyógyultál. Kérlek, jöjj e testvéremhez (...) és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én most elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem a

legjobb helyre kerülve szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, és amire szüksége van. Most és mindörökké!

Ő már fekszik, még hozzá sem értem.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába, s tudom, hogy testvérem a legjobb helyre került. Szeretettel és türelemmel várja azt, amire vágyakozik, és amire szüksége van. Most és mindörökké! Ámen.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál. Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főként betegségtől. Áraszd rá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én most elhelyeztem a Te Szentséges Szíved oltalmába. És tudom, hogy testvérem a legjobb helyre került, szeretettel s türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van. Most és mindörökké! Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

S most pedig minden testvéremet arra kérem, nyissa meg szívét és lelkét, és fogadja be a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet most felétek árasztok, hogy részesülhessetek e kegyelemben.

Mária:

Jézus nevében átadom nektek azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt most felétek, mert ti mind Jézus Krisztus testvérei vagytok, és Szent Sebeiben meggyógyultok, vagy meggyógyultatok.

Kérlek, jöjj e testvéreimhez, akiket szeretnék most elhelyezni a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvéreim most a legjobb helyre kerültek, és szeretettel és türelemmel várják mindazt, amire vágyakoznak, és amire szükségük van e felajánló kegyelemben.

Jézus Krisztus Urunk:

Most következik pedig az ének.

A jelen lévő testvérek:

„*En Irgalmas, Jó Istenem...*”⁵

Jézus Krisztus Urunk:

Reménykedek, hogy egyre több testvérem most, ahogy reátok nézek, részesülhettek a gyógyító kegyelemben, hisz megnyitottátok szíveteket és a lelketeket, hogy befogadva működhessen rajtatok és bennetek.

De ehhez elmondok nektek egy olyant, ami az is itt történt meg annak idején, hogy Mária testvérhez privát betegként jöttek reggel hat órakor. Azt mondták:

– Azért jöttünk ilyen korán, hogy mi legyünk az első betegek, akik részesülnek itt a gyógyulásban.

Erre kiválasztott Mária testvér azt mondja:

– Hát itt nincsenek privát betegek. Itt imádkozni szoktunk, az ima alatt jelen van a gyógyító kenetima és -ének, és mindenki felajánlja az ő saját maga kérését, fohászát, ami benne rejlik a felajánláshoz, a meghallgató kegyelemhez. És hogy ki mikor kap gyógyulást, azt én nem tudom elmondani, azt Jó Jézus Krisztus Urunk adja számunkra.

– Hát akkor ide nem privátként kell jönni?

Mondja:

– Nem. De most ilyenkor nincs ima, majd csak este.

Hát ők este nem tudnak visszajönni, hát akkor kár volt nekik megtenni ezt az utat ilyen korán, pedig ők azt hitték, hogy itt is úgy van, mint egy rendelőben.

De Mária szolgálja azt mondja:

– Itt nincs is rendelő, egyetlen egy kis sátor van, ahol imádkozunk, ahol énekelünk, ahol jelen vagyunk.

Ezzel elmentek. Többet e tájra nem jöttek.

De volt olyan testvér is, aki már volt egyszer itten, utána elhozza az édesanyját, és azt mondja kiválasztott Mária testvérnek, hogy:

– Elhoztam az édesanyámat, hogy órá imádkozzon, hogy mielőbb gyógyulást nyerjen.

S erre annyit mondott kiválasztott testvér számára, hogy:

– Igen, most bemegyünk a sátorba, azt’ imádkozunk, és majd utána akkor lesz gyógyító kenet, ha nem bírnak várni estig.

Erre azt mondja az édesanyja, akit elhozott gyermeke:

– Hát én itt nem akarok imádkozni. Énnekem a lábam fáj, nem imádkozni jöttem!

Erre Mária testvér elmondja neki ismételten:

– Itt imádkozni szoktunk, énekelünk, majd van a gyógyító kenetima és -ének. Azt átadhatom, s akkor majd meglátjuk, hogy mikor lesz...

⁵ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket („*Sükösdí énekek éneke*”, 5. ének).

Mária:

Miért? Azt én nem tudom megmondani? – közbevág.

– Nem.

Jézus Krisztus Urunk:

Azt mondja erre a lányának:

– Gyere, lányom! Ez itt egy kuruzsló, menjünk innen!

Hát voltak ilyen események is.

De még az imához is el tud mondani nektek egy olyant, ami pedig ezen a helyen történt.

Itt leült. Fiatal leány. Elmondta Mária számára, hogy jelen van a Szentolvasó, imádkozunk.

– Az micsoda?

Széped előveszi, megmutatja. Elmondja neki, hogy van neki öt titka.

– Most csak – azt mondja – az elsőt, az Örvendetesről beszélek számodra, hogy megtanuljad, hogyan és miképpen kell imádkozni.

Erre azt mondja:

– Ezt a sokat mind így körbe kell imádkozni?!

– Igen – mondja számára Mária.

Azt mondja erre:

– Oda letérdelünk, és majd imádkozunk az Úr Jézushoz.

Mária:

S akkor elmondom neki az első titok: „Akit te, Szent Szűz a Szentlélektől fogantál”, hogy imádkozzuk közösen, együtt.

Imádkozunk. Mondom:

– Most jön a titok része, ezt így belemondom.

Én belemondtam, ő nem.

Jézus Krisztus Urunk:

Mária testvér megkérdezte tőle, hát most miért nem mondja.

– Hát a titkomat nem mondom el, akkor már nem titok!

Mária:

Ő a saját titkát gondolta, hogy én azt kérdezem tőle, holott én a Rózsafüzér titkáról beszéltem számára. Ő pedig azt mondta:

– Hát az én titkomat nem mondom el. Akkor az már nem lesz titok.

Jézus Krisztus Urunk:

Tehát így van, hogy néha ezek. És megtanult imádkozni a testvér, higgyétek el. Mostanában régen volt itt köztetek, de azelőtt sűrűbben jött, és boldog volt, hogy megtanult imádkozni. És utána volt neki egy olyan kérése, hogy:

– Lehet imádkozni az én szüleimért is, hogy megtérjenek?

Tehát ennyire megérintette őt a Szentolvasó ima annak révén, hogy akkor, mikor legelőször látta és hallotta, akkor szinte nagyon hosszúnak találta ezt imádkozni, meg nem értette. De amikor megértette, s amikor már tudott imádkozni, akkor elfogadta a szentolvasót, és imádkozott. Utána eltelt, lehet, hogy olyan két év is, mikor azt mondotta, hogy az ő szüleiért is lehet itt kérni imát? Mert hallja, hogy másokért imádkozunk. De szeretné, hogy ha azok is megtérnének.

Ugye, milyen csodálatos, mikor egy gyermek eljön egy helyre, mert hallott róla valamit. A kíváncsiság ide vezette. A kíváncsiság révén megkapja az érintést szívében, lelkében, megtanul imádkozni, és utána már nemcsak önmagának és önmagáért, hanem másokért, és köztük szüleiért is imádkozik, és kéri. S ilyenkor azt mondom felétek és nektek, ahogy kiválasztott Mária testvéremnek szoktam mondani, mikor meg szokta néha kérdezni, mikor nagyon-nagyon nehéz volt a fájdalom, szenvedés Golgotája, és mikor úgy néha a fájdalomában, szomorúságában néha könnyei is megjelennek, és az ima közben azt mondja, hogy:

– Uram, érdemes volt egyáltalán most szenvednem?

S mindig elmondom számára:

– Egy testvér, ha megtért, már azért érdemes volt.

De néha mondom neki:

– Nem egy testvér tért meg, és nem mindig itt tér meg, mert a fájdalom, szenvedés Golgotája, az nemcsak a jelenlévőkért történik itt, hanem mindazokért, akiket Én, Jézus Krisztus Urad kértem tőled, hogy vállald értük a fájdalom, szenvedés átélését, az elfogadását, a szenvedését. És a szenvedés által eljön számotokra az ajándék, a szeretet és a kegyelem.

Na, most visszatérünk, testvérek, ismételten azokra az időkre, amikor írtatok imát és énekeket. Ugye? Megjelent a könyvetek, amelyben sok-sok ima és ének van jelen. És akik ezt írták, és hogyan és miképpen íródott felétek és bennetek. Én elmondom számotokra az Írószolgát. Emlékeztek rája. Hisz már régen befejezte földi pályáját, de azért megmaradt bennetek, hogy nagyon-nagyon sok éneket és imát írt meg e könyvbe, amelyet énekeltek és imádkoztok.

Ő volt ugye az a testvéretek, az író testvéretek, aki írt. Néha volt, hogy kérdeztetek általa egy olyant, hogy:

– Most van egy problémám, de nem akarom Marikát zavarni. A bensődben kérj az Úr Jézustól valami segítséget, útmutatót az Írószolgával. Hisz te kiválasztott lettél erre, és írnál.

De volt olyan is ugye, amikor Én, Jézus Krisztus Ura megadtam a bensőjében, hogy most hagyjon mindent ott, és menjen írni egy éneket.

Volt, mikor ugye, emlékeztek, elmesélte nektek, hogy próbált egyezkedni:

– Uram, most nem érek rá. Látod, főzöm az ebédet, dolgom van. Majd később add meg. Most nem megyek.

Emlékeztek reá, hogy mondta el számotokra? Mert sokszor Máriának el se merete mondani, csak nektek. És azt hitte, hogy Mária testvér akkor nem is kap róla tudomást.

De volt olyan is, mikor addig-addig egyezkedett, hogy utána, mikor leült, és azt mondta:

– Uram, most készen állok, itt van a papír, itt van a toll, most már megadhatod.

Egy órát is várt, és semmi. Aztán felhívja Máriát, azt mondja:

– Képzeld el, egy órája vártam. Egy betű nem sok, nem jött. Előtte, mikor főztem az ebédet, úgy jöttek a gondolatok. Nem akartam bemenni, leírni, most meg semmit nem tudok.

Erre kiválasztott testvér azt mondta:

– Majd megkapod egy másik nap, csak akkor már ne egyezkedjél az Úr Jézussal, hanem üljél le, azt' írad meg.

És egy-két szót elmondott, s gondolkodott, azt mondja:

– Talán volt benne ez, talán volt.

De most olyan testvért kérek, aki jelen van köztetek, és leírta az éneket vagy az imáját, amelyet, mikor énekeltek és imádkoztok, örömmel fogadjátok. A bástya testvérem, az arról beszélhetett volna legjobban most ebben, amikor bejöttetek e helyre, amikor azt az éneket énekeltük ugye: „*Uram, Jézus, köszöntünk most Téged*”.

Hogy írta le párod ezt az éneket?

Elmondod pár gondolatban?

No, bástya testvér?

Csak, ha felismered magad.

A bástya testvér:

Igen, ezt az éneket... Mondjuk, énekben nem vagyok nagyon jártas, még nem is tudok énekelni, vagy ezeket én nem nagyon tudom. Ezt a feleségem kapta, és a feleségem éppen fürdött, és a haját szárította, s akkor kapta ezt az éneket. És úgy levetkőzve írta.

Jézus Krisztus Urunk:

És mikor ide értetek:

– Van egy csodálatos ének!

Még ez a hely nem volt meg számotokra, emlékszel? Kint voltatok.

Örömmel akarják újságolni, erre úgy elkezdd esni az eső, hogy a garázsba a cuccok közé bevonszoltátok magatokat, ki hova tudott, és boldogan énekeltétek, mert ő elénekelte egyszer, elénekelte kétszer, és két lapba ezt leírta, és a két dalos Pacsirtának odaadta. Ti még vele együtt énekeltétek. És akkor nagyon boldogan énekeltétek. emlékeztek vissza?

Kell, hogy ti is visszaemlékezzetek a kezdetben, hogy boldogan énekeltétek ezt az éneket, és örültetek, hogy ilyen csodálatos ének hogy jön el számotokra, amelyet csak így pillanatok alatt leírtok. Mert először ugye

mindig a dallam szokott jönni, utána hozzája jött a szöveg, s akkor pillanat alatt megvolt az ének.

Most pedig az a testvér beszéljen, legalább egy álljon fel közületek, aki szintén írt éneket, imát, és hogyan élte meg ennek kegyelmének ajándékát.

Egy zárandoktestvér:

Mária kapott egy éneket. Két sort. És úgy többet nem aznap. Én azon úgy elmélkedtem, jött a fejembe a gondolat, és jött a folytatás. És mindig, amikor megkaptunk valami éneket vagy imát, mindig megkérdeztük a Máriát, hogy:

– Milyen az érzésed, hogy jót írtunk, vagy nincs benne valami olyan, ami nem oda való?

És elénekelem a Máriának, és sírva fakad.

– Úr Isten! – mondom. – Mi rosszat tettem?

S akkor mondja, mert hogy ő soha semmit nem kap meg, mert ő kezdte el, hogy nem ő kapta végig.

Hát én meg nagyon boldog voltam, hogy folytathattam.

És több ilyen éneket kaptunk. És abban a pillanatban, mikor jöttek a gondolatok, azonnal le kellett írni, mert különben továbbment. Tehát elment. Utána hiába gondolkodtam én rajta, hogy miről szólt. De az már nem jött vissza.

S nagyon boldog vagyok, hogy azt az éneket megkaphattam, és az Úr Jézus születése napján szinten mindig elénekeljük.

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

Tehát a testvérek, akkor próbáltalak benneteket a kezdetekben így rávezetni, hogy együtt, ha jelen vagytok, és ha tudtuk egymásra figyelni, és szeretettel tudjátok egymást elfogadni, akkor tudtok örömmel jelen lenni, imádkozni, énekelni és írni imát és éneket. De emlékezzetek arra vissza, az a testvér sincs ma itt köztetek, aki annak idején ugye, itt volt a bejárati ajtótok, ha emlékeztek, itt éppen leguggolt, és úgy másolta az énekeket, hogy ő ki ne maradjon egy énekből sem. Odalépett Mária testvér, és megkérdezte tőle:

– Hát te mit dolgozol itten?

Igyekezett elrakni, hogy ne lássa:

– Hát mindig késve érek ide, és mindig lemaradok valamiről. S most mondtam, leírom magamnak.

– Hát, de annyi ének lesz, hogy te ezt nem győződ majd írni!

De utána ő is kapott már éneket. S akkor megtapasztalta, hogy ez nem így működik, hogy ő a másokét leírja magának, és azt hiszi, hogy az az igazi ének a kegyelemben. Akkor döbönt rá, hogy hogyan van jelen a kegyelem, amikor ő is kapott egy éneket. Utána még egyet meg még egyet, és mikor leírhatta, és örömmel és boldogan énekelhette, és megtapasztalhatta a kegyelmi ajándéknak a csodáját. Mert ti mindig így mondtátok, a ti

szavakat használva, hogy bármi történt veletek, „az kegyelmi ajándék és csoda volt számunkra”. Mert ezeket mind meg kellett tapasztalni, meg kellett élni, és részesülni belőle.

Na, most térjünk vissza a zárandokútjaitokra. Azok nektek mindig egy különleges alkalmaitok. Emlékeztek róluk? Arról is szinte, a ti szavakat használva, lehetne regényt írni, hogy néha hogyan és miképpen jelentetek meg, meg mi történt a zárandokúton, ahogy végigjártatok. Tehát próbáljunk mondani most egy erdélyi utat, mikor elmentetek Erdélybe. És jelen vagytok a tanúságtételben kiválasztott Mária testvérrel együtt. Öröm és boldogság tölti el szíveteket, lelketeket, hogy jelen lehettek ott fent a szentélyen vele, és amikor felétek fordul, és azt mondja, hogy most énekelni kell, vagy most ti is egy szót, egy valamit elmondjatok, és örültetek, hogy ennek ti is részeseivé válhattatok.

Most próbáljunk arról az útról beszélni, amikor a legeslegelső, ez a hosszú utatok volt, '97-ben – Én az évszámot is elmondom számotokra –, amikor Erdélybe mentetek, és amikor ugye három autóval mentetek együtt. A három autóban ültetek öten. Hiába mondták, hogy talán sokan lesztek öten egy kocsiban:

– Nem, kibírjuk!

Csak akkor jöttetek rá, mikor rájöttetek, hogy milyen hosszú ez az út, hogy ezen végigmenni öt személlyel, egy kicsit nehéz.

Ugye, Sáfár testvér, aki voltál az első autóban?

Sáfár testvér:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

És amikor a tanúságtételben kísértétek Mária testvéreteket, és mikor a templomokban megjelentetek, ahol mindig zsúfolásig teli, (...) vártak benneteket, hogy mikor fog kiállni oda kiválasztott testvér a tanúságtételben.

És most két olyant akarok kiemelni, amelynek tanúi voltak a jelenlévők, akik most itt vannak. az egyik volt egy gyászmise, a másik pedig reggel hét órai szentmise, amelyre azt mondta Mária párja is:

– Ki lesz az a hülye, hogy reggel hétkor megy a templomba?!

Azt mondja:

– Még éjfélkor templomban vagyunk, de már reggel hétkor megint ott lesznek? Elmegyek, de ha nem lesz ott senki...

Sáfár testvér, így mondta?

Sáfár testvér:

Így. Így. Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

De te még hozzá csak kontráztál. Nem voltál teljes őszinteséggel, hogy kimondd úgy, ahogy ő.

Mária párja:

Én nem mondtam azt, hogy hülye. Azt, hogy: Ki lesz ott?!

Jézus Krisztus Urunk:

Igen!

Mária párja:

De hülyét, azt nem.

Jézus Krisztus Urunk:

Hát lehet, hogy most így mondod, de akkor így mondtad!

És akkor bementünk előbb, mondjuk el a gyászmisét, ami délután volt, amikor megdöbbsentetek, hogy még ilyenén nem vettetek részt, és ezen kell Mária testvérnek tanúságot tenni Sükösdről, egy gyászmisén?

Na, erről szóljon az *Íródeák*. Mert ott voltál.

Íródeák:

Ott voltam, igen.

Mi nem tudtuk, hogy gyászmise lesz, csak azt láttuk, hogy feketében az első két sorban a gyászoló család van, és amikor az atya csak így: „Na, akkor jöjjön a Mária, és beszéljen.” Akkor azt éreztem, hogy igencsak megijedtem, és megsajnáltam Marikát, bár tudtam, hogy az Úr vele van, de hát akkor is egy gyászmise azért, hát még egy atyának is kihívás, hogy megvigasztalja a családot. És Marika... Meg hát az, hogy meddig tartson, mert abban az időben már többször hosszabban is beszélt Marika. És akkor kiment a szószékhez, fölállt magabiztosan.

És úgy emlékszem, mintha előtte kaptunk volna itt Sükösdön egy tanítást a lélek és a test szétválásáról, és ez volt a fő központja a beszédjének, és a vigasztalás, hogy hogyan tudják elengedni a családtagot, akit temetnek.

Csak azt lehetett látni, hogy nagyon megnyugtató volt az egész, tehát nem volt sírás, hanem tán még mintha mosoly is lett, szóval ilyen jóleső, kellemes érzés volt az ott ülő családtagoknak, ha jól emlékszem, Uram, Jézusom.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, de ehhez még annyi tartozik, hogy ez a szentbeszéd részében történt volna meg, pedig tudjátok, gyászmisén nem szoktak szentbeszédet adni a jelenlévőknek. De akkor ez a pásztor testvér, vagy úgy mondjuk, ahogy Erdélyben neveztük őket: a pap bácsi, az addig tartotta a szentmise liturgiáját, és mikor oda ért, akkor azt mondotta:

– Most jelen van közöttünk a kiválasztott Mária Sükösdről. Most a szentbeszéd részét, amely húsz perc szokott lenni, ezt átadjuk neki, hogy ő szóljon a jelenlévőkhöz, de különösképpen a gyászolókhöz.

És Jó Jézus Krisztus Urunk, ahogy mondja a testvér, valóban Én jelen voltam, és megadtam számára mindazt, ami szükséges volt a vigasztalásban, az elengedésben és a megtapasztalásában. S akkor már örömet voltak együtt a vendéglátásban közösen, mert érezték, hogy valami ajándékot kaptak a fájdalmukban.

Majdan volt a reggel hét órás szentmise, amelyet pedig úgy tudom számotokra elmondani, hogy még éjfélkor valóban egy másik templomban voltatok. Még el kellett mennetek a szálláshelyre, sietve kicsit aludnotok, és hat előtt már elindulnotok, hogy hét órára oda érjete. Majdan, mikor oda érkeztetek, mikor beléptek az Atya házába, azt látjátok, hogy zsúfolásig van teli, szinte nem is tudjátok, hogy most mitévők legyetek. Hát a legutolsó padban egy kicsi hely volt, ahova leültetek páran, a többiek ott hátul álltak a többiek között. Erre ez a pásztor testvér is tartja ugye a szentmisét, egyszer csak ő is így felszólal:

– Na, itt van közöttünk a Marika, most kihívjuk, hogy ő tartson tovább nektek szentbeszédet.

Erre az iménti *Íródeák* és a másik segítő testvér – egyik jobbán ült, a másik... Így csináltak: „Hhh...” Mintha legalább őket hívták volna ki. Mind a kettő feljajdult.

Mária:

De mondom neki, hogy:

– Kiengedsz, ha már hív az atya?

– Hát én nem is tudom. Most te oda kimész?

Jézus Krisztus Urunk:

Hogy élted meg te, másik testvérem, mikor felszóltál, hogy: „Hhh...”?

A testvér volt, de nem akarja vállalni.

Egy zárandoktestvér:

Én nem emlékszem rá, Uram.

Tényleg nem emlékszem rá. Most azon gondolkodtam, hogy tényleg én voltam ott?

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, te.

A zárandoktestvér:

Ilyen lehetett, biztos. Hogy mi lesz, hogy lesz tovább. De konkrétan, bocsánatot kérek, de nem emlékszem. Nem jönnek be a gondolatok most.

Mária:

Igen, mert meg volt lepődve azon, hogy azelőtt mindig úgy volt, hogy a szentmise végén szóltak a pásztorok, hogy menjek.

Jézus Krisztus Urunk:

És ezen a két helyen pedig a szentmise közben hívták ki kiválasztott Mária testvért.

De hogy tudjátok, hogy ez miért volt: Hogy próbára tegyék, hogy ilyen váratlanul hívják ki, hogy majd tud-e szólni. És mikor megtapasztalták, hogy tud szólni a hívőkhöz, akkor már utána örömetest voltak együtt a vendéglátásban, ami utána történt, a beszélgetésben, mert akkor már megtapasztalták, hogy nincs olyan szakasza a jelenlétnek, hogy ha kihívjuk a tanúságtételben a kiválasztott Mária testvért, akkor hogy majd nem fog tudni megszólalni a jelenlévőkhöz.

Én, Jézus Krisztus Uratok mindig vele voltam, vele vagyok, és segítek számára, és megadtam mindig, hogy megfelelően tudjon szólni.

De jelen volt számotokra egy olyan út is, amely a Nyugat felé tartott, mikor kimentetek Ausztriába, a szomszédos helyre. Ott is voltak többen kiválasztott testvérral, amikor őt meghívták azok a testvérek, akik már akkoriban rendszeresen jöttek e helyre, a Windischgrätz, ahogy nevezni kell, most megadja felétek is azt a szót, főhercegnő, és a Zichy báróné. Jártak ide többen Sükösdre, és tudtak róla, hogy a Mária testvér kap meghívásokat a tanúságtételben. Hát ők is meghívták kiválasztott Mária testvért. Szintén voltak kísérők e helyre is, és mikor oda értek, addigra Mária testvérnek nagyon rossz hírért vitték el arra a helyre. S azt mondta az ottani pásztor, csak úgy engedi ki beszélni, ha leadja a papírját, hogy miről fog beszélni. Erre azt mondja Mária testvér:

– Hát nekem nincs papírom.

Akkor megkérdezte tőle az atya:

– És akkor miről fog beszélni?

Azt mondja:

– Azt nem tudom.

– Akkor mit akar mondani?

– Azt sem tudom.

– Hát akkor hogy lesz?

Azt mondja Mária, így:

– Hát majd becsukom a szemem, az Úr Jézus felé gondolok, és kérem Tőle a segítséget, és amit Ő megad, én azt fogom elmondani.

Látni kellett volna az atya arcát!

Mária:

Hát ő így engem nem enged oda, ha én nem tudom leadni neki a papírt, itt ilyen helyen nem szoktak így beszélni. Azt neki végig kell nézni, hogy miről fogok beszélni.

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor már Mária szolga is a testvérben egy kicsit elbizonytalanodott, majdan kijött, és így szólt a Sáfár testvérnek. Emlékszel, Sáfár testvér?

– Beülünk a kocsiba, elmegyünk, beszéljen nekik, aki akar.

Emlékszel? Mert akkor már szinte sírás kerülgette Mária testvért.

És ahogy ezt elmondta a Sáfár testvérnek...

Mária:

...utána megint bejött a pásztor abba a helyiségbe, ahol voltunk, hogy: Na, nem írtam semmit a papírra?

Mondom:

– Nem.

– És nem is tud, miről beszélni fog?

– Nem.

Ahogy ezen egyezkedtek, erre, ahogy mondta az előbb, hogy a megnevezésben, akik ide jártak, bejött a Windischgrätz főhercegnő, é így szólt:

– Marika, jöjjön! Teli a terem, már várják magát.

Az atya így félreállt, s hagyta, hogy elmenjen. Akkor már nem mert, de végig az volt benne, hogy oda ül közvetlen mellém, és hogy ha valamit nem jól mondok, akkor le fog állítani.

Jézus Krisztus Urunk:

Ehhez el kell mondani, hogy kevés volt a magyar ajkú testvér, javarészt német ajkúak voltak.

Ezért, ugye emlékeztek Ottó atyára, aki volt az első pásztorotok, aki felvállalta ezt a Közösséget, és ő volt a lelkivezetője Máriának és felétek. És elkísérte ugye Mária testvért. És erre azt mondotta:

– Most, Marikám, figyelj rám. Én leszek a tolmácsod. Én nem tudom, hogy fogsz beszélni, de két mondatnál többet ne mondjál, hát nem fogom tudni lefordítani.

Erre így szól Mária neki:

– Hát, atya, tudja, hogy én nem tudom, mert ami jön, azt én mondom.

Azt mondja:

– Na, akkor rakjuk össze kezünket. – Mind a ketten így felnéztek. – Uram, most légy velünk, két mondatnál többet ne adj egyszerre.

Az atya így kérte. A Mária meg csak hallgatta, nem szólt semmit. Rénéz:

– Hát jó, atya, majd meglátjuk.

Na, akkor ezzel bementek a zsúfolt terembe. A kísérők is beültek, mert akkor már őket is szinte az izgalom, az idegesség, hogy mi lesz, meg hogy lesz, mert hogy milyen nehezen indult el minden, hogy veszünk részt. S ekkor oda ér a Mária testvér, szeretettel köszönti őket, atya letolmácsolja. Utána elmondja, hogy ő kicsoda, atya szintén elmondja; és mikor kapta meg ezt a kiválasztottságot, és az Úr Jézus által, amit kap, hogyan fogja

elmondani, s utána becsukva a szemét, és az Úr Jézus, el kell mondani felétek, ahogy ők mondták, nagyon figyelt rájuk. Kettő nagyon ritkán volt, három mondat, ahogy adta, hogy valóban az atya szépen tudta számukra németül tolmácsolni.

Csak itt az volt a probléma, mivel Mária beszélt, az atya beszélt tolmácsként, az idő meg múlt, az atya kifáradt. Ekkor jött egy másik testvér, aki tolmácsolta, utána jött a Zichy bárónénak az unokaöccse, az tolmácsolta, az is kifáradt, félreült, akkor felállt az atya, aki előtte ugye azt mondta: Ha nincs papír, akkor nem beszélhet. Bégül ő állt oda Mária mellé, és tolmácsolta. Mikor már ő is úgy érezte, nem bírja tovább, akkor azt mondta Ottó atya:

– Én kipihentem magam, most már tudom folytatni.

Így végül öten, de az atyát, ha mondjuk, kétszer volt, akkor négyen tolmácsolták le Máriának a beszédét, amit átadott. Az atya meggyőződött mindarról, hogy valóban az Úr Jézus van vele, és ide nem kell papír. Itt a megnyitott szív és a lélek kell, és ebben működik a kegyelem, és a kegyelem által tudunk szólni mindazokhoz, akik jelen vannak. Hisz Jó Jézus Krisztus Urunk ott látta, hogy kik vannak jelen, látta, mi zajlik bennük, és ennek reményében szólt felénk, és adta meg mindazt, amire vágyakoztak, és amire szükségük volt e meghallgatásában.

Másnap ez a pásztor testvér, a Stephansdomban van a nagy ünnepi szentmise, zsúfolásig teli, így szól hangosan a miséző oltárról:

– Hirdetem a hívőknek: Jelen van közöttünk Sükösdről a Marika, akivel lehet most is a szentmise után egy pár szóban beszélgetni, de délután még fog tartani számunkra előadást. Mindenkit szeretettel várunk.

Tehát így változott meg az estétől a másnap délelőttig, mikor már megtapasztalta, hogy valójában a kiválasztott testvér, az tudott szólni a jelenlévők felé.

Ezek a zarándokutak, amelyeket így megéltetek, és megtapasztaltatok, és részeseivé váltatok, és éreztétek mindazt a segítő kegyelmet, amikor Én veletek vagyok. Hisz ezt megtapasztaltátok, ugye, testvérek, mikor Rómába is elmentetek, hisz nem kaptatok pásztor, aki el mert volna benneteket kísérni. Az Ottó atya nem ért rá, nem bírt jönni, pásztor nélkül mentetek ugye. De jelen volt kiválasztott Mária, és jelen voltam Én, Jézus Krisztus Uratok, és megadtam számotokra mindent, amire szükségetek volt a felismerésben és a megtapasztalásban.

Most erről az útról kérek egy-két testvért, kinek mi volt a legnagyobb kegyelmi ajándéka, szeretete ezen a római zarándokúton.

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom, ez az első zarándokút volt az, amikor megtapasztaltuk, hogy – így mondtuk egymás között –, hogy Te voltál az úti vezetőnk. Bár a Józsi és a Loncika, tehát a Loncika férje, Józsi, de a Loncika is nagyon

alaposan felkészültek, és főleg a Józsi útikönyvből mindent, amit meg kell nézni Rómában. Na, most ezt nem egészen így tudtuk tartani, mert Te, Uram, Jézusom, mindig mondtad, hogy most hova menjünk, mit kell megnézni, és kaptunk olyan információkat, pl. egy, a bazilikában, az egyik képről, megemlítettük még a Ház asszonyát is, Bimbi nénit, amikor ott a kép előtt Te mondtál – kéne mondanom, hogy mit, de ez most nem jut eszembe, sajnós, és a Szentlélek kegyelméből hogy árad ki a Szentlélek, figyeljünk a galamb szárnyai alá, és akkor a Pietának a történetét, hogy miért van üveg mögött; akkor a Kis Jézus születési templománál, ott volt egy üveggel leborított mélyedés, amiben mindenki belerakhatta a kérését, és akkor mondtad, hogy mi is térdeljünk oda, és mondjuk el az itthon maradottak, vagy amit mi gondolunk, kérjünk az Úrtól, vagyis a Jézuskától.

S akkor tovább is majd mondják a testvérek, de énnekem ez volt a nagyon-nagyon csodálatos, hogy mintha fogtad volna a kezünket, úgy valóságban, és mentünk az úton, és mondtad, hogy itt milyen esemény történt, hol fejezték le Pált, hova gurult a feje. Forrás fakadt.

Jézus Krisztus Urunk:

...összekevertél. Mert a születési templom nem ott volt. Nem Jeruzsálemben, az Betlehemben történt.

A zarándoktestvér:

De itt is volt egy templom, ahol...

Jézus Krisztus Urunk:

De az nem a születési templom.

Egy másik zarándoktestvér:

Nem tudom a templomnak a nevét, de egy ilyen kép, mint ami ott az Úr Jézus Szentséges Szíve. Nagyon zsvaj volt a templomban, mikor beléltünk...

Jézus Krisztus Urunk:

Az a Szent Pál és a Szent Péternek, de jobban inkább a Péternek a temploma, mert a láncokat előtte néztétek meg, amivel őt lábával keresztre feszítették.

A zarándoktestvér:

Igen. Emlékszem arra is, de igazából a kép, ahol a képnél. És kérte az Úr, mert nagyon nagy zsvaj volt a templomban, és elvonultunk félre, egy ilyen kis félreeső részre, mert az Úr Jézus ott kért tőlünk éneket. És mikor elkezdtük énekelni, amire a végére értünk az öt versszaknak, elcsöndesedett a templom, kiürült, és csak mi maradtunk ott abban a szentélyben. Mert úgy kérte az Úr Jézus, hogy halkán, nagyon pianóban énekelünk. De az csodálatos volt. Engem az ragadott meg, mint ahogy itt mondja a Golgotán,

amikor kihajtotta az ostorral az árusokat meg mindenkit. Annyira, de olyan csönd lett ott a templomban, mindenki elhallgatott, kimentek, látták, hogy tényleg egy közösség. Engem ez fogott meg a legjobban ott. Az csodálatos volt az az ének, amikor ott elénekeltük.

Jézus Krisztus Urunk:

És emlékeztek az énekekre?

Jézus Szíve, szeretlek én...

Lehet elénekelni.⁶

Valóban, ez csodálatos volt.

De senki nem emlékszik a lépcsőre, amelyen végigmentetek. És a lépcső, mikor oda értetek először, mit láttatok?

Zsúfolásig teli.

És vannak, akik nem is úgy mennek rajta, ahogy kell.

Mit kértem tőletek?

Most menjetek el, majd Mária testvér által megadom, mikor térjete vissza.

A szomszédságában jelen van a templom, amelybe bementetek egy rövid fohászra, egy rövid imára. És ahogy így vagytok jelen, ekkor így szól felétek Mária testvéretek:

– Íme, most jöjjetek, most kell bemennünk a lépcsőhöz, most kell végigmenni rajta, átélni a lépcsőn mindazt, amit az Úr Jézus is, míg fel nem ment Pilátushoz és Kajafáshoz.

S ekkor, emlékeztek, szintén ti magatok maradtatok. Senki nem volt addig, amíg térdelve végig nem mentetek fel a lépcsőn. És az üvegeknél, ahol a vércseppek vannak jelen, amikor tanítást adtam számotokra a megtapasztalás részében, és majd mikor felértetek, és már felálltatok, és úgy visszaneztetek, hogy azért nem olyan kicsi ez a lépcső, amelyen végig kellett mennünk, és akkor, ahogy széjjelnéztek, és abban a pillanatban azt éltétek át: újra tömeg van jelen, szinte nem lehet hallani a másik embernek a szavát, aki felétek szól.

Tehát sokszor megadtam számotokra a jelenlétem bizonyosságát, hogy ha nyitott a szívetek, ha tudtok hinni és bízni Bennem, akkor tudtok felkészülni a kegyelem elfogadására, és akkor érezni azt, hogy nincs nehézség, fájdalom, mert mindenhol Én is jelen vagyok, és segíthetek számotokra. De ahhoz, hogy ez a segítség eljőjjön nektek és felétek, az kell, hogy a hitetek, a szeretetetek, a bizalmatok legyen bennetek, és ezt mind a reménnyel együtt élni, felismerni és elfogadni, és akkor érezni, hogy a kegyelem eljön hozzátok, a kegyelem megerősít, és segítséget nyújt akkor, amikor nagy szükségetek van rája. De ehhez szükségetek van erre a bizalomra és erre a szeretetre, mert Én, Jézus Krisztus Uratok árasztom felétek szüntelenül e

⁶ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket.

hosszú évek alatt, e hosszú hónapok alatt. De hogy ti hogyan és miképpen fogadjátok be, és hogyan és miképpen engeditek meg, hogy működjön rajtatok és bennetek, és ez által tudjátok megváltozni, ez által éreztétek a szeretetnek a kegyelmét és ajándékát, ez mind-mind rajtatok múlik.

Mert hisz most kiemeltem ugye egy pár jelenetet a zárándoklatokból, de ugyan jelen van számotokra a zárándoklatok mellett e hely, ahova pedig jönnek a zárándokok. És amikor a kezdetekben mire tanítottalak benneteket? Hogy szeretettel fogadjátok őket, és szeretettel vegyetek részt velük együtt. S akkoriban a gyertyalánggal kísértétek ki őket, mikor még buszokkal jöttek, s mikor kimentek a buszba, sorfalat álltatok számukra, és kikísértétek őket. És öröm töltötte el a szíveket a lélekben, amely megerősítette a jelenlévőket.

De a jelen lévő testvérek, akik a mai nap is jelen vannak köztetek, és a mai nap is, ahogy mondani szoktátok, a ti szavakat használva, hogy szinte leraktuk már a mi voksunkat Sükösdre, és mi itt vagyunk, mindegy, hogy mit mondanak rólunk, mindegy, hogy hogyan néznek reánk. Ők talán nem érzik, és nem tapasztalják meg e szeretetet, e kegyelmet, e ajándékot, amely akkor tud legjobban segítséget nyújtani számunkra, amikor a legnehezebb a fájdalmunk és a bánatunk.

Hisz itt is voltak olyan testvérek, többen és többen, akik úgy jöttek el e helyre, amikor fájdalom és bánat ült a szívükben és a lelkükben, főleg, mikor egy szerettük befejezte földi pályáját, és elindul az úton az Örök Haza felé. S akkor azt mondja kiválasztott testvér:

– Sirasd meg, búcsúzz el tőle, de azután engedd el, hogy a Fény útján visszatérhessen oda, ahol helyet készítették számára.

Hisz fontos, hogy ezt meg tudjuk érteni, mert amikor sokáig siratjuk egy hozzátartozó szerettünket, amikor nem tudjuk elengedni, tanítottalak már erről benneteket, most azért térünk vissza erre a szakaszra, amikor azt mondtam számotokra annak idején is: Ha nem tudjátok elengedni, neki is nagyon rossz. Mert a lélek, amely kiszállt a testből, hisz a test – porból lettünk, és porrá leszünk, és visszatérünk a földbe; a lélek, amely kiszállt már a testből, és vissza tud nézni a saját testére, majdan elindul a Fény útján az Örök Haza felé. És ha nem tudjuk elengedni, akkor ő is a Fény útján megreked, hisz nem tudja, hogy most tovább mehet-e, vagy visszafele kell jönnie.

Ez az, amiről szoktam felétek többször és többször beszélni annak idején is, hogy megvan mindennek a maga kegyelmének ajándéka, jelenléte és szeretete. Hisz, ahogy mondtam az elején, amikor befejeződik a földi pálya, sirasd meg, te tudod, hogy mennyi idő szükséges reá. Majdan búcsúzz el tőle, de utána tanuld meg, ha most úgy érzed, két hónap elég volt – most próbálok a földi számítás gondolataival szólni felétek –, ha úgy érzed, hogy ennyi most elég volt, akkor elengedem. És megnyugszom, mert nekem már itt az élők a barátaim és testvéreim. Őt pedig el kell engednem, hogy felérhessen a Fény útján az Ürök Hazába, ahol Jó Jézus Krisztus Urunk,

ahogy mondani szoktuk ugye, elkészítette a helyet, hogy ő is elfoglalhassa azt a helyet. S akkor érezzük mi is a megnyugvás szeretetét és kegyelmét.

Mert amikor ez nem működik rajtatok és bennetek, amikor csak magatokba zuhanva sírtok, és nem tudjátok elengedni, mindig elmondom: Annak a családtagnak és szeretteknek sem könnyű, aki szeretne már menni, hisz látta a Fény útját, ráléphetett a Fény útjára, hogy felérhessen ő is az Örök Hazába.

Ilyenkor próbáljátok egy kicsit erre is gondolni, hogy nem a saját bánatommal, szomorúságommal, és saját magammal foglalkozom, és próbálok görcsösen ragaszkodni e földi élethez, és a miérteket sorba és sorba feltenni, hogy miért történik. Mert a miéltre nem akkor jön a válasz, amikor te szeretnéd, amikor te várod, hanem talán olyankor, amikor szinte így rádöbbenés, hogy: „Már rég feledésbe is merült, hogy én ezt a miértet feltettem. És most erre a miéltre megjött a válaszom, és szinte megvilágosodtam, és örülök, Uram, hogy nem feledkeztél el rólam, nem feledkeztél el a miértem kérdéséről, és most segítettél.”

Tehát néha így gondolkodjatok, hogy nehéz a földi élet befejezése, és elengedése, de meg lehet érteni a bensőnkkel, a szeretetünkkel, hogy mi a szeretetben vagyunk jelen, mi a szeretettel élünk, és a szeretettel próbáljuk elengedni azokat, akik hozzánk tartoztak. És esetleg kérni, hogy a szerettek, ha majd elfoglalják a helyüket, tekintsenek le reánk, és ha szükséges, segítséget nyújtsanak, vagy éppen ők is imádkoznak számunkra, értünk, nekünk, amire szükségünk van e földi élet megtapasztalásában, megélésében a kegyelem szeretetével. S akkor érezzük, hogy nincs hiábavaló ugye felajánlás, kérés, és akkor tudjuk, hogy az elengedés is lélekkel történik a bensőben, amelyet a szeretet működtet. Mert ha a szeretet bennünk van, akkor a lélek is szeretettel tud működni rajtunk és bennünk, és megadni mindazt, amire vágyakozunk, és amire szükségünk van e felajánló kegyelem meghallgatásában. És akkor tudok szeretettel jelen lenni a felebaráttal, a testvérral, a mindennapommal, és akkor tudunk örülni, mikor ismét viszontláthassuk egymást a mostani jelenben, hogy számíthatunk egymásra, örülhetünk egymásnak, mert ismét itt vagyunk. Hogy a kegyelem majd hogy fog eljönni, azt még nem tudjuk, de megnyissuk szívünket, és érezzük a szeretetet, s akkor már örömmel vagyunk együtt és egymás mellett e mindennapokban, e mindennapok által. És akkor érezzük, hogy: „Igen, Uram, ezeket csak Te tudod nyújtani számunkra és felénk. Mert Te vagy az Irgalom a szeretetben, amelyet a testvéreid felé árasztasz.”

Hisz ugye, mikor jelen van számotokra a tanítások, a tanításokban a kiválasztások, hisz ugye voltak itt is kiválasztva testvérek, emlékeztek, mikor azt mondtam: Eljön számotokra a pünkösdi ünnepe, amikor a tanítványaim megkapják a Szentlelket, hogy ti is készüljétek fel, hogy részesülhessetek e kegyelem ajándékában. És amikor Én is kiválasztottam közületek a testvéreket, hogy szinte éreztétek e kegyelmének ajándékát,

amely most szinte reátok árad, betöltheti szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hisz végigment rajtatok és bennetek. Mert a pünkösdi tanítása, az ismét úgy jön el felétek és hozzátok, ahogy tanítványaimat is felkészítettem. Elmondottam számukra, hogy ne féljenek, Nekem most vissza kell menni az Atyához, és ha visszamegyek, akkor elküldöm számotokra a Szentlelket, hogy reátok áradjon, töltse be szíveteket, lelketeket, hogy ez által működhessen rajtatok és bennetek.

És a tanítványok ugye először nehezen értették meg, hogy miért kell Nekem megint őket itt hagyni, és elmenni. De addigra már a tanításokat megadtam számukra, felkészítettem őket, és elmondottam számukra, hogy most nekik is ismét majdan útra kell kelniük, és hirdetni a tanításom *Evangéliumát*, és megadni minden ember felé, akik befogadják, és akik vágyakoznak e *Evangélium* tanítására.

És itt, ezen a helyen is ugye, amely jelen van számotokra, ez van megvilágosítva felétek, nektek és számotokra. Hisz jelen van a fájdalom, szenvedés Golgotája, és általa a tanítás, amelyet megadok nektek, ami által érzitek, hogy valójában az *Evangélium* tanítása mit tud nyújtani felétek, nektek és számotokra.

Hányszor és hányszor azt mondjátok, hogy: „Oly csodálatos volt, Uram, ez a tanításod! Talán mind nekem és nekem szól ez a tanítás.” És akkor végigmegy rajtatok és bennetek e megtapasztalásában, ahogy kiválasztott Mária testvérnek is ezeket mind-mind meg kellett élnie, meg kellett tapasztalnia, hogy ez által tudja átadni felétek, nektek és számotokra.

Hisz emlékezzetek, amikor itt, előttetek azt mondtátok: „Örülünk, hogy részesei lehettünk ennek a kibontakozásnak, és ennek a megfelelő neveltetésnek, ami által érezzük, hogy nincs miért félnünk, mert Te, Uram, megadtál mindent, amire szükség lett, és ami fontos a jelen életünkben e kegyelem szeretete lévén.”

Mert hisz megmutattam számotokra, hogyan van, amikor a test és a lélek ugye szétválik. Ezt ti néha úgy éltétek meg, hogy átélve, de mosolyogtatok rajta. De akkor még nem éltétek meg azt, hogy milyen az, mikor a lélek elhagyja a testet, és ez a test semmivé válik, szinte – hogy mondta számotokra kiválasztott Mária testvér, emlékezzetek?

Nagyot nevettek rajta, mikor elmondta felétek, szinte, mikor visszanéz ugye a saját testére:

– Ezért vagyunk annyira oda?! Szinte ez is csak egy húsdarab.

És ekkor nagyokat nevettek rajta, mert próbáltátok elgondolni ti is magatokban, hogy ha nincs lélek, akkor nincs élet. A lélek, amely fontos szerepet él meg itt belül. De ez a lélek, mikor kiszáll, és elhagyja e testet, akkor a test élettelenné válik, és bármit tesznek vele, nem érzékel, nem hall, és már nem cselekszik. De a lélek, amely még a test fölött van, és amely végignézi ezt a testet, még abban a pillanatában, mikor a test fölött van,

választhat, hogy elindul azon a Fény-úton, amit lát, vagy visszatér-e ebbe az élettelen testbe.

De amikor a Fény-utat meglátják, megtapasztalják, és elindulnak rajta, akkor már nem is látják, és nem is érzik a testnek jelenlétét.

Így mutattam meg számotokra ezt Mária testvér által is ugye, amikor behelyezkedett ugye a rózsaszíromba, hogy a test itt marad a földön, a lélek, amely kiszáll ebből a testből, és elindul a Fény útján a magasba.

...röptében száll,
Szállj hát velem a Fény útján.
Rózsaszírom jöjj hát velem,
...e Fény jelenlét.
Rózsaszírom röptében száll.
Szállj hát velem a habok közt.⁷

Ugye ismerős volt számotokra, mikor ennek is tanúi voltatok, és részeseivé válhattatok, hogy kiválasztott Mária testvér felér a Fény útján a magasba. És visszanéz az élettelen testre.

Mária:

S ott milyen jó, milyen szép ebben a fényben lenni!

Itt valahogy minden más a szeretet ölelésében, a fénysugár melegségében. Talán nem is kellene innen sehova menni, csak itt maradni.

Jézus Krisztus Urunk:

És ekkor így szóltak feléje:

– Gyere vissza! Szükség van itt reád, itt lent. Gyere vissza!

És a rózsaszírom visszatér e földre, e élettelen test ismét életre kelt, mert a lélek elfoglalta helyét a testben, és a test már működővé válik e jelen megtapasztalásában.

Ahogy most jelen vagyunk a jelenlétben, most a mai nap ismét testvéreim felé fordulok:

Minden testvéreimet most arra kérem, hogy nyitott szívvel és lélekkel pár gondolat erejéig a saját szívében jelen lévő megtapasztalt gondolataiban, a felismerésében, vagy hogyan került ide – mindegy, hogy ki miről szeretne egy pár szót szólni a jelenlévőkhöz, ahogy ez ezen a napon, az ünnepen számotokra jelen van.

Íme, kérem, hogy innen az elejétől kezdve sorban menjetek végig.

[Az Úr Jézus kérésére mi, a jelenlévők visszaemlékeztünk olyan megtapasztalásainkra, melyeket a Sükösdői Szeretetközösség tagjaiként éltünk meg. Sükösdői élményeink bizonyoságul szolgáltak számunkra arról, hogy Jézus Krisztus valóban jelen van Sükösdön, szeretetét és kegyelmeit

⁷ Mária dudorászott, énekelt.

árasztja felénk és családjaink felé. Mindannyian kifejeztük, hogy mindezekért nagy hálával tartozunk Neki.

Voltak, akik azt köszönték meg, hogy Jézus Krisztus Urunk éppen Sükösdről választott magának szolgát, Máriát, aki által kapcsolatot teremtett velünk. Mások azt köszönték meg, hogy felajánlhatják gondjaikat, örömeiket, és segítséget kérhetnek, nehézségeik leküzdéséhez. Többen azért adtak hálát, mert ők vagy valamelyik szerettük a Sükösi Szeretközösség imáinak meghallgatása révén gyógyulhattak meg súlyos betegsükből. Volt, aki azt a kegyelmet köszönte meg, amely segített neki Az Úr Jézus házastársa elvesztésének elfogadásában. Voltak köszönetnyilvánítások a kereszthordozások elfogadásának megkönnyítésért és a sükösi Golgoták tanításáért. Többen itt, a sükösi Golgoták alatt értették meg a szenvedések nagy üdvösségszerző szerepét, jelentőségét. Voltak, akik arról számolhattak be, hogy a megtérésüket köszönhetik Jézus Krisztus Urunk sükösi tanításainak, kegyelmeinek, szeretetének. Többen megfogalmazták, hogy sehol nem tapasztaltak még olyan nagy szeretetet és békét, mint a Sükösi Szeretközösségben. Sükösd az a hely, ahol megtanulhatjuk, hogy miképpen tudjuk szeretettel és megértéssel elfogadni felebarátainkat. Volt, aki arról számolhatott be, hogy Sükösdek köszönheti, hogy az évek alatt jobb emberré tudott válni, mint amilyen korábban volt. Többen elmondták, hogy azért is jönnek minél gyakrabban Sükösdre, mert innen lélekben feltöltődve és megerősödve térnek vissza hétköznapijaikba. Olyan is volt, aki az Úr Jézus segítségét kérte családtagjai megtéréséhez.

Többen visszaemlékezünk arra, hogy miként, és kik által kaptuk azt a meghívást, amely által Jézus Krisztus Urunk kiválasztott és kiemelt minket az út porából, és valamilyen feladattal, küldetéssel bízott meg minket. Ezek a feladatok szolgálatok, melyek a Közösség életének megszervezését, működésének gördülékenységét, az események és a közösségi ünnepek megszervezését, a zarándokok fogadását hivatottak segíteni. A kiválasztott bátyák és segítők erős hivatástudattal és hittel beszéltek az itt végzett munkájukról, azzal a szilárd meggyőződéssel, hogy valóban Jézus Krisztusnak szolgálnak.

A fentieket összefoglalva elmondható, hogy amikor Jézus Krisztus Urunk tanításait hallgatjuk, hasonlót érzünk, mint azok, akik a Hegyi beszédet hallgatták:

„Történt pedig, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a szavakat, a néptömegek le voltak nyugózva a tanítástól, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az ő írástudóik.” (Mt 7, 28–29) – a szerk.]

Akkor most elmondottátok, ami szívetekben jelen volt. Kiadtátok önmagatokból: van, aki hálát, köszönetet, van, aki a szeretetet méltatta, és van, aki megosztotta veletek az ő saját fájdalmát. De ezt a saját

fájdalommegosztásában, bízom és reménykedek bennetek, hogy a tanítást, amit előtte adtam nektek, az segített megvilágosítani a ti saját szíveteket és lelketeket, hogy az élet, az múlandó. A lélek elhagyja a testet, és ahogy mondtam, a lélek elindul az Atyához. Hisz a Fiú, az Isteni Második Személy, az elkészítette számára a helyet. És ilyenkor arra kell törekedni, ahogy mondtam, megadjátok önmagatok és a szeretettek számára az elbúcsúzást, az elsiratást, és majdan, végül, az elengedést. Mert az elengedéssel könnyebbül meg a te saját szíved és lelked, és könnyebbül meg a lélek, aki szeretne az úton végigjárva bejutni az Örök Hazába, hogy elfoglalhassa azt a helyet, amelyet számára elkészítettek.

Ragaszkodtok a földi élethez, holott már nem egyszer megadtam számotokra kiválasztott Mária tanítása által, hogy az élet jelen van, az élet ajándék a földi életben, de mindig felkészülteknek kell lennetek, hogy ma itt vagyunk, de nem biztos, hogy holnap is leszünk, mert lehet, hogy valakinek menni kell a Fény útján az Örök Haza felé. Mert a földi életben mindig arra törekedjünk az ima révén is, hogy a jó halál kegyelme legyen meg számunkra, ne úgy, mint ahogy János atya mondtotta annak idején a bástyának, mikor egyszer ide szólt, hogy:

– Ne menjél még a Golgotára, mert itt vagyok.

Erre azt mondja a párja:

– Miért nem kérdezted meg: a pesti hídnál?

Erre valóban megérkezett, mire Mária szolga felkészült a Golgotára. És erre így szól kiválasztott testvérnek és a pásztornak, hogy:

– 180-nal döngettem, hogy ide érjek.

Erre az atya úgy meglepődött, elcsodálkozott, reá nézett:

– Hát akkor veled a Szent József volt jelen.

Mária:

Erre én mondom neki:

– Atya! Hát nem a Szent Kristóf? Az az utazók védőszentje.

– Nem! – Azt mondja. – Neki már a Szent József (...)

Ezen meglepődve azt mondja:

– Atya! Ezt kívánod nekem?

Azt mondja:

– Nem. Jól gondold meg, hogyan száguldozol.

Tehát neki már azt mondtotta, hogy a Szent József (...) kegyelmében volt vele.

Jézus Krisztus Urunk:

És így van ez a földi életben is, hogy mindig kell figyelni mindarra, amely jelen van számotokra az örömben, a békében, a szeretetben és a kegyelemben. Mert a mai nap lehet, hogy nem oly sok nevetnivaló örömet adtam számotokra, de a tanítások révén mégis érzitek, hogy valahogy mégis

meg tudtam érinteni egyenként szíveteket, lelketeket, hogy éreztétek, hogy ez a hosszú idő az évek és hónapok folyamán mi mindent nyújtott számotokra, mi mindenben lehetett részetek, hisz hányszor és hányszor ajándékoztalak meg benneteket „a csodálatos – a ti szavatokkal – kegyelmi ajándékokkal, különleges áldásokkal, Uram”, amikor mindig azt mondtam számotokra, hogy legyen nyitott a szívetek, készüljete a befogadásra. S hányszor és hányszor néha csak magatokra gondoltatok, akik jelen voltatok kiválasztott testvérrel a tanításon! Hányszor és hányszor szólnom kellett: Ne csak önmagotokra gondoljatok, kicsit nézzetek tovább, hisz akik kint vannak, azok már nem a ti testvéreitek?

Akkor döbbsentetek rá, hogy igen, a lánc nem itt körben történik kiválasztott Mária keze által, hanem mindazoknak, akik jelen vagytok, akik részesülhettek ebből a kegyelemből.

De mindazokhoz is szólok, amikor pedig áldásomat adtam reátok, mindarra, ami jelen van. És amikor szóltam felétek: Most készüljete fel, áldásomat árasztom reátok, mindenre, ami jelen van, ami köztetek van, ami bennetek van, ami rajtatok van, ami nálatok van. S ekkor többen és többen úgy felkészültetek, volt, aki ahítattal, volt, aki kicsit önmagába, lehet, hogy úgy akarja elfogadni, és volt, aki lehajolt, és keresi a táskában a dolgait, hogy kirakja maga elé, hogy részesüljön az áldásban. És mire kipakolt mindent, rádöbbsent, hogy már vége lett az áldásnak. Ez után kérdezi telefonon Mária testvért, hogy most vele mi történt, és neki nem lett semmi megáldva, meg még ő sem részesült belőle.

S erre így szólt kiválasztott testvér, ahogy megadtam számára:

– Részesültél az áldásból, mert az Úr Jézus nem hagyott ki se téged, sem azt, ami nálad volt, és amit igyekeztél kipakolni a padra, csak nem érezted a befogadáshoz, mert nem nyitottad meg szívedet. az pedig rajtad múlik. Mert nem azzal voltál elfoglalva, amit Jó Jézus Krisztus Urunk kéréssel fordult feléd és hozzád.

Ezt azért mondom el, mert mikor néha azt mondjátok a boltnál, hogy vásárolni szeretnétek valamit, de csak akkor vesszük meg, ha meg van áldva, vagy meg van szentelve.

És akkor igyekeztek ilyenkor a pásztor testvérhez elhozni, hogy ő a szentmise után vagy a szentmise előtt áldja meg és szentelje meg.

Megtehetitek, de Én, Jézus Krisztus Uratok minden golgotai tanítás után mit adok nektek?

Áldást a szeretetben, a Szentlélek által, hogy áradjon reátok, működjön rajtatok és bennetek.

Akkor azt gondoljátok, hogy amiket vásároltok a kegytárgy részében, akkor azok ki vannak hagyva ebből az áldásból?

Éreztétek, hogy mily fontossága van az áldásnak a szeretet kegyelme révén, amely felétek, reátok és mindenre árad, ami jelen van ezen a helyen. Hisz mikor itt voltatok most a jelenben ugye, nyolc nappal ezelőtt, a

Feltámadás örömhajnalában, és árasztottam felétek áldásomat, s akkor, ha megnyitottátok szíveteket, lelketeket, és befogadtátok ezeket a kegyelmeket, akkor éreztétek, hogy: „Igen, Uram, valami átjárt, valami felmelegített, valamit éreztem önmagamban, és tudtam, hogy Te adtad ezt a kegyelmet, ezt a csodát és ezt az áldást számomra.”

Ezzel az áldással voltatok jelen, tanúi annak, ahogy az egyik bátya testvér ugye bent elmondotta, de sokan kint is hallottátok, hogy:

– Mi itt a saját emberségünkkel vagyunk jelen, és azzal gondolkodunk. Én is az orvosi feladatommal gondolkodtam. Ugye? Mert azt láttam, hogy így kijönni egy meleg ágyból a hidegbe, és nem vacogni, és beszélni, és lebeg a köntösöd a szélben, és nem történik semmi fájdalom, bánat vagy szomorúság, vagy betegség.

Ez az áldásnak a jele. Ezt szoktam mondani kiválasztott testvéremnek, és általa felétek, mikor néha azt mondjátok számára, hogy: „Neked jó, neked könnyű, mert veled van az Úr! Te közel vagy az Úr Jézushoz.”

Emlékeztek? Hányan és hányan mondottátok el ezeket a szavakat az évek folyamán!

És erre mi a válasz kiválasztott testvértől?

– Veled is jelen van az Úr épp úgy, mint velem. Lehet, hogy nem hallod, lehet, hogy nem látod, de ugyanúgy benned van, ha hiszel Benne, és ha befogadod magadhoz, és a szívedet átalakítod tabernákulummá. De amíg ezeket nem tudod itt bent megtenni, addig valóban akkor úgy érezheted, hogy te távol vagy tőle.

De ezen mindenki saját maga segíthet. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok, ha felétek jövök, ha megajándékozlak áldásommal, ha árasztom felétek a szeretetemet, Én nem vagyok személyválogató, hogy most azt mondom, neked adok, neked adok, ti ketten kimaradtok, utána megint ott adok. Ezt még sosem hallottátok, és soha nem tapasztaltátok. Én, Jézus Krisztus Uratok ilyenkor mit mondok?

Láncban összefogjuk kezünket. Nyissátok meg szíveteket, és fogadjátok be kegyelmem áldását, ami most felétek árad.

Ha te megnyitod szívedet, ha megnyitod lelkedet, és felkészülsz e befogadásra, akkor részesülhetsz ebben az ajándékban. De ha te elzáród szívedet, lelkedet, ha csak ilyen, ahogy az egyik bátya mondta, langyosan állok itten, akkor nem fog tudni megérinteni a szeretetemet, a kegyelmem, az áldásom. És akkor lehet, hogy azt mondom: „Hát én távol vagyok.” De a távolságot mindenki saját maga tudja leküzdeni, hogy közelebb kerülhessél, és szívedbe fogadhassál, és érezd a jelen működésemet, amellyel felétek és hozzátok fordulok. Mert ha ezek így mind jelen vannak, akkor érzitek: „Igen, Uram, én elfogadtalak, igen, Uram, szívembe zártalak, és valami melegség ölel át, és ez a melegség erősít meg, ezzel a melegséggel tudok tovább haladni ezen a meghívott úton.” Mert a meghívást is Én, Jézus Krisztus Uratok adom felétek, hogy én választottalak meg benneteket.

A választást is sokaknak megadom, de kevesen, akik a választást elfogadták. Még akkor is, amikor azt hitték, hogy: „Hát én választottam ezt a helyet magamnak. Megtapasztaltam: ez jó.” S ezzel nincs semmi probléma, mert ha így értelmezi, ezt ugyanúgy el lehet fogadni. De amikor meghallotta azt a hírt, hogy Én hívtalak, és Én választottalak, akkor már örülünk. Mert hogyan tanítottalak benneteket még az elején, ha visszatérünk újra a kezdetbe?

Észrevettelek benneteket az út porában, észrevettem, hogy megcsillantatok benne, ebben a homokban és ebben a porban, és szükségem volt reátok, és így felemeltelek, és kiemeltelek az út porából, és megadtam számotokra a meghívásomat, és a meghívást a szívetek érintéséhez nyújtottam. És mikor megértettétek, felismertétek, elfogadtátok, akkor elindultatok az úton, s akkor érzitek, hogy: „Mi a küldetés és mi a követés a meghívásomban. És boldog vagyok, Uram.” Ugye, így szoktátok mondani, hogy: „én is az a porszem lehetek, akit kiválasztottál, akit meghívtál, és aki már követ Téged.”

Mert ugye hogy mondtam el számotokra a tanításom?

Engem ismernek Enyéimek, hallgatnak szavamra. Én az ajtón megyek be, nem kell hátulról lopódzva bemennem, mert ők tudják, hogy Én ki vagyok, és ha szólok hozzájuk, felismerik hangomat, és követnek Engem.

Én, Jézus Krisztus Uratok felétek is megadtam már ezt a meghívást többször és többször, különösképpen akkor, amikor még kiválasztott Mária testvér is Felém fordul, és azt kéri:

– Uram, Jézusom! Én szóltam testvéreimnek, az én saját szavammal meghívtam őket. De kérlek, Uram, add meg a Te meghívásodat, érintsd meg szívüket, hogy érezzék szívükben, lelkükben, hogy jelen van a meghívás.

És akkor a meghívásban engedelmeskedve ismét eljöttök, eggyé váltok, és akkor teljes a jelenlétetek, az ünnepetek, s akkor érzitek, hogy: „Igen, mi is fontosak vagyunk.”

Tehát néha így gondolkoztatok el önmagatokról.

Hányszor és hányszor mondja felétek kiválasztott Múária testvér:

– Köszönöm, hogy itt vagytok!

Hányszor hallottátok már, hogy szinte könnyeivel köszöni meg jelenléteteket, mert szüksége van reátok. Nélkületek nagyon nehéz volna neki elindulni, amikor a fájdalom, szenvedés útjára megy, mert a ti jelenlétetek, a ti szeretetetek, amely árad feléje, a ti szavatok, amikor erősítitek. Hogy mondjátok neki:

– Veled vagyunk, Marika!

És az, higgyétek el, az egy erő számára, ami által néha van, hogy lássátok, hogy szinte nem félelemmel, hanem örömmel jön. És ezt az örömet, mikor látjátok rajta, akkor mindig az legyen bennetek: „Köszönöm, Uram, hogy meghívtál, mert én adtam neki talán ezt a parányi örömet a jelenlétemmel, hogy itt vagyok, hogy segítem és erősítem.”

Igen, néha az ilyen apró, pici megjelenések, ajándékok, megszólítások sokat tudnak nyújtani a kegyelemben. És akkor ebből a kegyelemből mire törekszik kiválasztott Mária, mikor felajánl benneteket? Mit mond?

– Uram, úgy helyezem el őket, mint a hálavirágokat, ezen az oltáron. Minden szíromra úgy tekints, hogy egy testvérem, akit most Neked adok e felajánlásban.

Ugye, hallottátok már nem egyszer a golgotai felajánlásban? És érzitek, hogy megpróbálja felétek szíve szeretetével megköszönni a jelenléteteket, a segítségnyújtásotokat, mert így vagytok egyek e Szeretközösség által a tanítással, a vezetéssel, a segítő áldásokkal, amelyekkel megajándékoznak benneteket, hogy érezzétek, hogy: „Valóban mi egy közösség vagyunk, valóban ebben a Közösségben helyem van, ebben a Közösségben számítanak reám, ebben a Közösségben szavam is lehet, ha kérhetek, ha felajánlhatok, ha hálát adhatok, vagy ha valamit megbeszélni szeretnék, mert van, aki tud figyelni reám, és el tudja fogadni, amivel hozzá fordulok. És akkor érezzük: Igen, Uram, örülünk, hogy testvéreid lehetünk e meghívásban és e küldetésben a szeretet jelével, az eggyé válásban.”

És akkor ma is érezzétek, hogy nem hagylak el benneteket, és nem engedlek el benneteket majd áldás nélkül. Lehet felkészíteni a szíveket a lélekkel, hogy érezd az áldás melegségét, amely átjár benneteket. És ezeket az áldásokat, amikor árasztom felétek, és a mai nap, amelyet majd árasztok felétek. Ilyenkor gondoljatok azokra, akik most nincsenek közöttetek, akik nem tudtak eljönni, akik ápolnak, akik betegek, akik munkában vannak. Hisz tudjátok, a mai nap munkanap, és lehet, hogy nem mindenki tudta megoldani, hogy itt legyen. De lélekben biztos, hogy ide gondol, és lélekben itt van mellettetek. És most ti is próbáljatok magatok mellé valakiket elhelyezni, és kérni, hogy részesülhessen az áldás szeretetének ajándékában ott, ahol most tartózkodik testben. Mert így tudunk eggyé válni azzal a tanítással, amelyet már oly sokszor megadtam számotokra.

Tudom, hogy most még önmagatokba néztek egy kicsit, hogy: „Ma még, Uram, mi mindent tudtál volna nekünk adni, kiemelni ebből a hosszú-hosszú időből, évből és hónapokból, amellyel megerősítettél már bennünket, amellyel éreztük a Te jelenléted szeretetét és kegyelmét.”

De most ma ennyit nyújtottam felétek és számotokra.

És most azt kérem majd tőletek, hogy ismét felkészülve összefogjuk kezeinket láncba, hogy részesülhessetek az ünnepi (...) áldásában.

Áradjon reátok áldásom. Töltse be szíveteket, lelketeket és egész lényeteket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, hogy érezzétek a melegséget, amely most átölel, amely most felmelegít, ami által erőt kapsz, s amikor nehéz lesz e hónapok folyamán a földi életetek, amikor talán betegek, szomorúak, netán magányosnak érzitek magatokat, ekkor vegyétek elő szívetek lelkével e áldás melegségének kegyelmét, hogy öleljen át, erősítsen meg, és ismét önmagadra ismerve tovább tudjál élni és haladni ezen

a meghívott úton. Hisz a meghívást Én, Jézus Krisztus Uratok megadtam számotokra, de a meghívást nektek, testvéreim, kell felismerni, elfogadni, szívetekbe zárnival, és elindulni ezen a meghívott úton, hogy a kegyelem, a szeretete, az öröme és a békéje töltsön el, erősítsen, óvjon és védelmezzen.

És most közösen, együtt imádkozva, ahogy tanítványaimat tanítottam az imára. És az ima lehetőleg legyen olyan, ahogy benneteket is tanítottalak, amire most annyira most nem tértem ki e ünnep alkalmával. De emlékeztek, hogy mondtam: mintha egy száj imádkozna, úgy imádkozzunk együtt szeretetben, örömmel e jelenlétben.

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek.

És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes! Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te méhednek Gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján.

Ámen.

Áradjon reátok áldásom a Szentlélek által. Betöltötte szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok, bennetek, és nyújtson segítséget, vigaszt, erőt a kegyelemben, amikor a legnagyobb szükségetek lesz reá a mindennapi életben most és mindörökké.

A jelen lévő testvérek:

Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

És mivel még a Feltámadás hajnalának öröme is bennetek van, és örömmel vettetek részt, és ily hamar újra részesültetek az áldásban, ennek reményében most énekelve, örömmel, hogy köszöntve a (...) áldását, szeretetét, kegyelmét. Hisz a tanítás végén így szól felétek: az Élet erősebb volt a halálnál, és az Úr Remény élete, amely most megjelent, és amely most felétek árad, hogy ti is ezzel az Új Remény-élettel tudjatok tovább élni és haladni a mindennapokban. És így most szívünk szeretetének örömevel énekeljük, hogy: *Krisztus, virágunk...*⁸

*//: Glória szálljon a Mennybe fel,
Jöjjön a földre a béke
És az emberi szívbe a jóakarát.
Ámen. Ámen. ://*

⁸ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik a kért éneket (*Hozsanna*, 89. ének).